

NIEUWE AVONTUREN

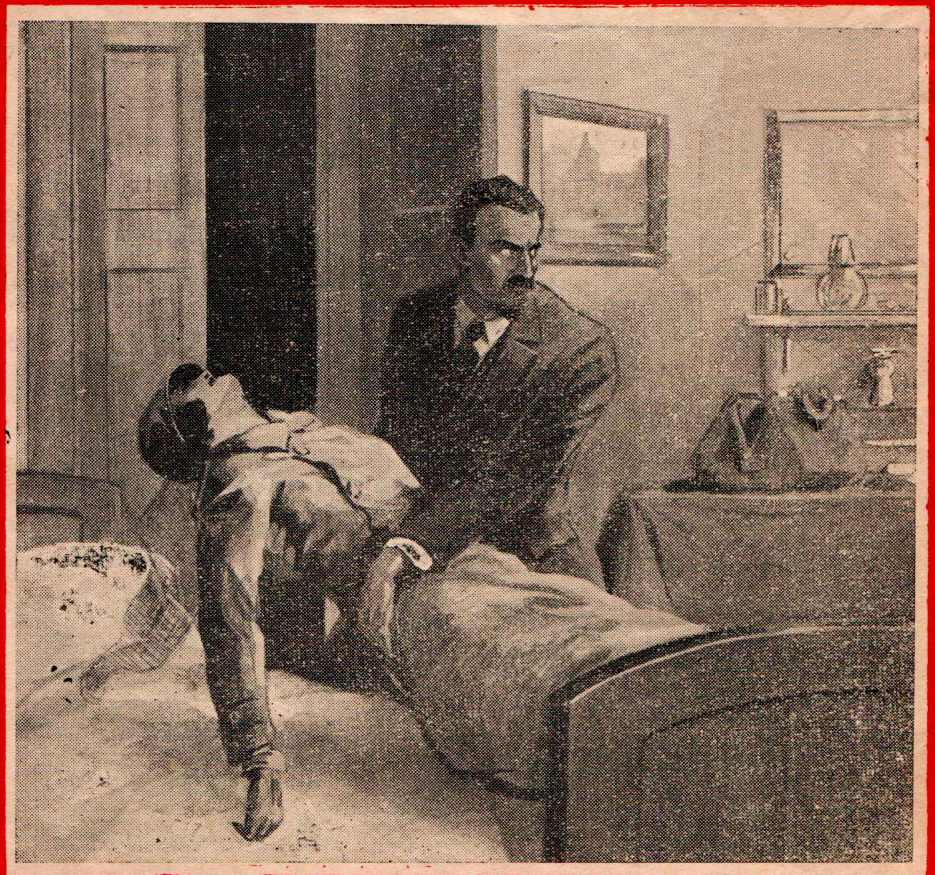
Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

HET GESTOLEN STAATSTUK

N° 2436

WEEKLIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman-Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Het gestolen Staatsstuk

HOOFDSTUK I

DE DODE IN DE GOOT

De Highstreet te Londen is een kronkelend straatje, waar zelfs over dag en midden in de zomer zelden een zonnestraaltje doordringt, maar dat des avonds werkelijk angstaanjagend is van somberheid en duisternis.

Wanneer men een stratengids van de reusachtige stad Londen voor zich neemt, ziet men daarin zeker meer dan dertig keer de naam Highstreet vermeld. Al deze straten liggen in verschil-

lende stadsgedeelten, die vroeger op zich zelfstaande gemeenten waren, maar in de loop der tijden door de grote slokop, die thans Londen is, werden ingelijfd.

Het straatje, waar het in deze vertelling over gaat, behoort tot het oudste gedeelte van Londen, en men zou zich kunnen voorstellen, dat over zijn grote, ronde keien voor- en tegenstanders van Karel I. elkander met het onthlootte

zwaard hebben achtervolgd.

Er staan nog heel wat huizen die dateren uit die tijd, huizen, smal en voorover neigend, met trapgeveltjes, en enkele zelfs met stoepen, maar waarvan de leuning en de mooie, oude stoepbanken reeds lang verdwenen zijn.

De straat loopt een weinig hellend in de richting van de Theems en eindigt daar in een smalle kade, die op die plek ternauwernood tien meter breed is.

Een stenen trap voert naar het water. De kade ligt laag, en bij de minste was van de grote rivier stroomt het water erover heen, en dringt de kelders van de huizen binnen.

Het is een akelige, donkere plek, volgebouwd met wrakke pakhuizen, matrozenkroegjes, en huizen voor onbestemd gebruik. De vreemdeling doet verstandig, zich daar niet te wagen. Trouwens, wat zou er hem heen kunnen lokken? Er is niets bijzonders te zien, en de schilderachtigheid van de oude huizen is reeds lang verloren gegaan onder een laag stof en vuil, en door de onverschilligheid en de schraapzucht van de eigenaars, die er nooit aan gedacht hebben, iets te herstellen aan deze huizen.

Het is nog een plek waar gas brandt in plaats van electriciteit. Twee schamele straatlantaarns moeten maar zien, dat zij de hele straat verlichten.

Er zijn hier en daar een paar donkere, smalle winkeltjes, waar men kruidenierswaren en wat stoffige manufacturen kan kopen, en overdag spelen er wat bleke, vaak mismaakte kinderen, die niet behoeven te vrezen dat zij gestoord zullen worden door automobiel en andere voertuigen.

Slechts heel zelden dendert er met luid lawaai een zware vrachtauto over de ongelijke keien, op gevaar af, dat men een van de oude huizen zal zien voorover tuimelen.

Neen, wie er niets te zoeken heeft, wie er niet om deze of gene dringende reden moet zijn, die komt zeker niet in deze Highstreet.

Af en toe ziet men enige politieagenten verschijnen om een inval te doen in een paar van de huizen. Een Chinees met een ondoorgroendelijk gezicht staat

de inspecteur te woord, en verzekert, dat er niets straffbaars bij hem geschiedt. « Werkelijk niet Mijnheer ».

De politie vindt dan ook zelden iets, maar niet zodra hebben ze hun hielen gelicht of de opiumpijpen en de speelkaarten komen weer te voorschijn.

* * *

Het kon omstreeks een uur in de nacht zijn, toen twee mannen langzaam over de kade langs de rivier stenterden, klaarblijkelijk in de richting van een rode lantaarn, die in de verte tegen hen leek te knipogen.

Het tweetal was als gewone zeelieden gekleed, hun gelaat was gebruind, en zij zagen er uit als lieden, die het grootste gedeelte van hun leven doorbrengen op de grote zeeën en oceanen.

De een was bijna een hoofd langer dan de ander, en scheen hem op dat ogenblik ergens van te willen overtuigen.

Maar de kleinste zei, uit zijn humeur:

— Ik kan er werkelijk het nut niet van inzien, nu nog verder te zoeken. Wij zijn hier nu al de hele avond en een stuk van de nacht. Ik voor mij ben er van overtuigd, dat die zogenaamde Zwarte Daisy al goed en wel veilig in Parijs zit, en misschien wel in Amerika.

— Dat zou jammer zijn, want zij zou mij nuttige inlichtingen kunnen geven, zei de ander. Nu, wij zullen het dan voor deze nacht maar opgeven, amice. Waar zou onze brave James ons ook weer opwachten?

— Bij de Black Friarsbrug. Maar ik zou wel eerst wat willen drinken. Ik heb dorst gekregen van dat geslenter.

— Maar dan zullen wij toch maar liever een buurt opzoeken, zonder rode lantaarns, gaf de ander ten antwoord.

— Ja, dat lijkt mij ook het beste; ik ga met je mee.

De twee mannen liepen nog even verder, met de handen in de zakken, toen de oudste bleef staan en zei:

— Ik weet een kortere weg uit dit doolhof. Laten wij rechtsomkeert maken. Ga maar mee.

Zuchtend gaf de ander toe, en zij

begonnen in tegenovergestelde richting weer verder te lopen, tot ze tegelijkertijd ineens bleven staan op het horen van een rauwe, half gesmoorde kreet.

Zij stonden juist bij een straatlantaarn, en keken elkander vragend en ietwat verschrikt aan.

— Wat was dat? vroeg de kleinste der twee, zijn metgezel bij de arm grijpend.

— Het klonk als de kreet van een mens die zich in gevaar bevindt.

— Maar waar kwam het geluid vandaan?

— Van de kant van de Theems, of wat nog waarschijnlijker is, uit de Highstreet. Laten wij eens gauw gaan kijken. Wie weet wat er gebeurd is.

De ander scheen nog even te aarzelen. Blijkbaar wist hij hoe gevaarlijk het is, in deze buurt de neus te steken in andermans zaken.

Daarginds werd natuurlijk een of andere twist op bloedige wijze beslecht, of was er een vechtpartij gaande.

Maar zijn metgezel trok hem met zich mee.

Zij liepen eerst naar de Theems, die daar somber en donker bijna zonder een rimpeling voortstroomt, met de kleur van gesmolten lava.

Er was hier echter niets te zien, en niets te horen. Heel in de verte, nauwelijks zichtbaar, spanden zich de bogen van de Black Friarsbrug over het donkere water.

Wat verder op, heerste nog een druk avondleven, maar hier, nauwelijks anderhalf uur gaans verder was het stil, donker, en somber.

De twee mannen liepen snel de Highstreet in.

Zij konden ongeveer dertig stappen hebben gedaan, toen de kleinste der twee bijna struikelde over iets, dat op de straat lag uitgestrekt, halverwege in de goot en naast het smalle trottoir.

Hij knielde neer, betastte hetgeen hem bijna had doen vallen en trok met een gesmoorde kreet van afgrijzen zijn rechterhand weer terug, die iets warm, iets vochtig, iets kleverigs had aangeraakt.

— Een misdaad, een moord, flusterde

hij ontdaan, zich weer oprichtend. Ik geloof dat ik het heft van een mes heb gevoeld...

Op dat ogenblik klonken er vlak in de nabijheid snelle schreden, en vóór de twee zeelieden goed en wel wisten wat er gebeurde, stonden er drie politieagenten vlak bij hen, waarvan er twee hun rijwielen bij de hand hielden.

Het licht van de twee fietslampen, gevoegd bij het schijneel van nog twee zaklantaarns was voldoende, het afschuwelijke toneel te verlichten, dat zich daar nu aan hen voordeed.

Op zijn rug, en bedekt met bloed lag daar een man, de armen uitgestrekt als een gekruisigde, het een been over het andere geslagen, en met nog open ogen starend naar de donkere nachthemel.

Er was geen geneesheer nodig, om te doen zien, dat deze man dood moest zijn, want het heft van een mes stak nog uit zijn borst.

Hij moest overvallen zijn, ofschoon men aanvankelijk in verband met de toestand van zijn kleren moest opmaken dat er een worsteling had plaats gehad.

De overjas was zo ruw opengetrokken, dat er twee knoopsgaten waren uitgescheurd. En ook het jasje en het vest daaronder waren blijkbaar in grote haast en met een grove vuist losgetrokken. Zelfs een deel van de voering van het vest hing naar buiten.

Hieruit bleek duidelijk waarop het gemunt was geweest. De ongelukkige had waarschijnlijk geld bewaard in de ruime zak in de binnenkant van zijn vest, en dit had men hem ontstolen.

Want met de voering hing deze zak stukgetrokken en met bloed bezoedeld naar buiten.

De politieagenten hadden dit met één oogopslag opgenomen, en onmiddellijk wendde zich een humer wantrouwend tot de twee mannen met de vraag:

— Wat weten jullie hiervan?

— Precies evenveel als jullie, antwoordde de langste der beide zeelieden. Wij hoorden een kreet, kwamen natuurlijk toelopen, en waren hier even eerder als jullie.

— Iets bijzonders gezien? vroeg de agent met zijn blikken strak gevestigd op de rechterhand van de ene man, die rood gekleurd was.

— Niets?

— Bailey wat is dat voor een mes? vroeg een der agenten, die naar de gouden bies op zijn mouw brigadier was.

De als Bailey aangesproken agent bukte zich, richtte zich weer op, en zei:

— Het is een mes zoals er duizenden anderen zijn. Zeeluis gebruiken ze veel. Naar het heft te oordelen, is het splinternieuw.

De beide zeelieden hadden elkander even met de blik geraadpleegd en stonden op het punt de plek te verlaten, die hun noodlottig zou kunnen worden, nu zij daar zo vlak bij het lijk waren aangetroffen, toen de brigadier, die heel scherpe ogen scheen te hebben, kalm zei:

— Neen, geen grapjes jongens. Wat mij betreft, wil ik graag geloven, dat jullie er niets mee hebben uit te staan, maar ik zal je toch moeten meenemen. Bailey, jij belt de auto op. Wat voor nummer heeft het huis? Ik laat mij willen als ik het lezen kan. Houd je lantaarn eens bij. Wacht het is geen tien huizen van de Kit van Li Weng Hu. Zou er soms nog een aasje leven in hem zitten.

— Net zoveel als in mijn fietspomp,

antwoorde Bailey schouderophalend. Dus opbellen voor de ambulancewagen?

— Ja, en vlug. Vraag meteen een paar man assistentie.

Terwijl hij sprak had hij geen oog van de twee mannen afgewend, en vroeg zich tot de langste wendend:

— Hoe heet jij?

— Smith.

— Zo heet jij Smith? John Smith natuurlijk, zei de brigadier grinnikend. Allemachtig origineel. Dan heet je kameraad zeker William Brown?

— Jij mag nooit weer raden, gaf de kleinste man ten antwoord. Raak met de eerste klap.

— Nu dan, Smith en Brown, gaan jullie dan maar mee. De inspecteur zal graag eens willen praten met lui, die zulke ongewone namen dragen.

Er verliepen een minuut of tien en in die tijd werd er zo goed als niets gesproken. « Smith » was al even stilzwijgend als « Brown » maar de stilste van allen was ongetwijfeld de dode man daar in de goot, die met strakke ogen naar boven bleef staren, met een verbaasd geopende mond, alsof hij aan de sterren de vraag wilde stellen, wat dit alles te betekenen had en waarom hij daar moest liggen, op dat harde bed van straatstenen met een stalen mes in zijn borst.

HOOFDSTUK II

DE LEDIGE ZAK

De ambulancewagen van de politie kwam tegelijk met een inspecteur, een geneesheer van de Yard, en nog drie agenten: de dode werd er ingedragen, het mes nog altijd in de borst, en met een laken er over heen uitgestrekt, en de auto reed snel weg.

Smith en Brown echter werden verzocht in een andere auto te stappen, en zij reden, vergezeld door drie agenten en de inspecteur, met de twee rijwielagenten als een soort erewacht, naar het dichtstbijzijnde politie-posthuis.

Het is bekend dat de molen der justitie niet al te snel maalt.

De twee mannen ondergingen een voorlopig verhoor, waarbij zij naar waarheid verklaarden, op het horen van de doodskreet aanstonds te zijn toegesnel en werden toen eenvoudig in een cachot opgesloten, met de belofte, dat men hen de volgende dag wel eens nader

aan de tand zou voelen.

Dat geschiedde dan ook, en wel in tegenwoordigheid van het lijk van de dode man.

Het was een zogenaamde herconstructie van de misdaad en de coronier of lijkschouwer was er bij tegenwoordig.

Het verhoor had plaats in het grote vertrek van de inspecteur, met de hoge smalle, getraliede ramen, en het lijk lag op een baar.

Het moordwapen was uit de wonde genomen, en lag zorgvuldig gereinigd, vlak voor de inspecteur op diens tafel.

De inspecteur speelde wat met dat mes, alsof het een gewoon briefopener was, richtte toen eensklaps zijn donkere doordringende ogen op Smith en begon:

— Ik zou nu maar eens beginnen met je ware naam op te geven, vriend. Smith, dergelijke grapjes kunnen hier

wel achterwege blijven.

— Mijn naam is Smith, zei de zee-man koppig.

— Op welk schip heb je het laatst ge-varen.

— Op de «Margaret». Het is een «Tramp». De boot is nu in Zuid Ame-rika. Voor mijn kameraad geldt precies hetzelfde. We lopen nu al vier maanden zonder werk.

— Ik geloof geen woord van wat je zegt, maar wij zullen het onderzoeken. De «Margaret», zeg je? En in Zuid Amerika? Buenos Aires?

— Of Rio de Janeiro, ik weet het niet, antwoordde Smith schouderophalend.

— Jammer. Ik hoop dat je andere dingen beter weet. Is dit mes van jou?

De inspecteur had de vraag snel ge-daan als naar gewoonte een oeroud trucje toepassend, maar Smith raakte volstrekt niet in de war, en antwoordde kalm:

— Dat mes is niet van mij. Ik heb er wel net zo een, maar dat ligt thuis.

— Wat noem je thuis?

— Het matrozenhuis, bij de Tower-bridge.

— Hoe lang woon je daar?

— Sinds gisteren.

— Zo... en daarvoor?

— Hier en daar.

— Nu, mijnheer Smith, die hier en daar woont, vertel ons nu maar eens, wat je daar in de Highstreet uitvoerde.

Smith gaf niet dadelijk antwoord, maar keek de inspecteur met zijn klare, grote, grijze ogen recht in het gelaat en zei na een poosje met een licht schou-derophalen:

— U vermoet uw tijd inspecteur. Terwijl u hier twee onschuldige zeelui ondervraagt, loopt de moordenaar weg.

Het is zoals wij zo even ver-klaard hebben. Wij liepen langs de Theems, op zoek naar een druppeltje in een glasje, wij hoorden een gil, en wij vonden die man daar, badend in zijn bloed. Het was stikdonker, en het is heel begrijpelijk dat mijn kameraad eerst bijna struikelde, en toen wilde zien wat daar lag, waarbij hij zijn handen vuilmaakte. Is dat zo verwonderlijk?

De inspecteur moest antwoordde in

zijn hart toegeven, dat dit alles heel natuurlijk klonk. De beide zeelieden wa-ren volkomen nuchter geweest, en er was verder niets op hun kleding en hun handen te bespeuren, dat er op wees, dat zij gevochten hadden.

Zeelieden doen zulke dingen wel eens als zij dronken zijn, maar daar was bij deze twee geen sprake van. Maar hij had hier nu eenmaal twee mannen beet, die op de plek van de misdaad waren aan-getroffen en hij beschouwde het als zijn plicht, hen zolang vast te houden, tot hij wat méér wist.

— Als je werkelijk kunt bewijzen, dat je er niets mee te maken heb, zou je binnen tien minuten op straat staan, zei de inspecteur.

— Wel, dat kan ik, zei Smith. Dit is een roofmoord, niet waar? Waar is dat geld dan ergens?

— O, daar zou een medeplichtige mee op de loop kunnen zijn gegaan, meende de inspecteur.

— Juist, en toen bleven wij achter, om op te passen dat de vermoorde man hem niet achterna zou lopen, viel plotseling Brown uit.

De inspecteur tikte kwaad met het mes op zijn bureau, en zei:

— Spreek jij als je wat gevraagd wordt, Brown.

— Nu, vraagt u mij dan iets, zei Brown brutaal. Denkt u dat het een lolletje is, om hier te moeten getuigen over iets, waarvan je niets weet? Wij willen aanmonsteren en we worden hier vastgehouden op een krankzinnige be-schuldiging, die kant noch wal raakt. Houd daar je zondagse humeur maar eens bij.

De inspecteur dacht even na. Hij be-vond zich in een lastig parket. Zelfs zag hij wel in, dat het de grootste dwaasheid zou zijn, als twee dieven en moordenaars kalmjes bij het lijk van hun slachtoffer bleven staan, terwijl toch de donkere Theemskade gelegenheid in overvloed bood, om ijlings met de buit de vlucht te nemen. Overigens zagen die twee mannen er volstrekt niet uit als struikrovers.

Maar hij was nog altijd besluiteloos, en gafde hen nog niet te laten gaan.

Korzelig wendde hij zich tot de brigadier, en vroeg:

— Is de identiteit van het slachtoffer nu vastgesteld of niet?

— Nog niet chef, moest de brigadier bekennen. Wij hebben gister nacht foto's laten nemen en die staan nu in de ochtendbladen. Er was volstrekt niets bij hem te vinden, geen boekje of papiertje, dat ons houvast gaf. Maar dit is zeker, zijn kleren, zijn schoenen en zijn ondergoed wijzen erop, dat hij tot de goede stand moet behoren, want het is alles in bekende zaken gekocht.

— Geen ring of zoiets?

— Hij moet er een gedragen hebben, maar die heeft de moordenaar hem blijkbaar ontrukkt, want de huid van de ringvinger is bloedig afgeschaafd, toen hem de ring van de vinger werd gerukt.

— Geen horloge met fabrieksmerk, geen medaillon of iets dergelijks?

— Wij hebben alleen maar een stukje horlogeketting gevonden en het horloge is ook gestolen.

— Geen merk in zijn kleren?

— Niets anders dan een kleermakersmerk onder de kraag van het colbert. Een van onze mannen is er heen gegaan met de jas. Het pak is gemaakt bij Jefferson and Son in Oxfordstreet.

Op dat ogenblik ging de telefoon op de tafel van de inspecteur. Deze nam de hoorn van de haak, luisterde even, trok een bloknoot naar zich toe, en zei afgebroken, terwijl hij schreef:

— Met Jefferson? Hier inspecteur Langhurst... gevonden zegt u? Wilt u die naam even spellen? Dat is een naam waar geen hond of kat uit wijs kan worden. Ik zal het herhalen: M-a-l-e-o-p-o-u-l-o-s? Sergeï? Is dat de voornaam? Maar dat moet een Griekse naam zijn.

Het bleef even stil, en ondertussen betrok het gelaat van de inspecteur hoe langer hoe meer.

Inspecteur Langhurst trommelde met zijn vingers op de tafel, en begon weer:

— Hoe lang geleden kocht die Maleopoulos het pak bij u? Betaalde hij het contant? Zijn adres, als ik u verzoeken mag?

Weer ging het potlood over de bloknoot, en daarna sprak de inspecteur

opnieuw in het toestel:

— Woonde hij reeds lang in Londen? Dank u. Nu weten wij tenminste, met wie wij te doen hebben. O, neen, daar heb ik geen bezwaar tegen. Maleopoulos werd vannacht vermoord in een klein steegje, dicht bij de Theems.

De hoorn werd met een smak op de haak gelegd. Inspecteur Langhurst was blijkbaar niet in zijn humeur. Hij keek beurtelings Smith en Brown aan, en dan weer naar het mes, dat nog altijd voor hem lag. In de stilte, die nu volgde, stond de griffier op, en zei met overtuiging:

— Die naam Maleopoulos is bekend, chef. Hij is een geheime agent van...

— Dat weet ik, mijnheer, dat weet ik, viel de inspecteur hem ongeduldig en op nijldige toon in de rede. Gij vertelt mij volstrekt niets nieuws. Het vest van die man, Bailey.

Het bebloede vest werd op de tafel voor de inspecteur neergelegd, op een uitgevouwen dagblad.

Met een diik blauw potlood wentelde de inspecteur het een paar malen om en om, teneinde zijn vingers niet te besmeuren, en dat korte onderzoek scheen hem een geheel andere mening te verschaffen over de beide arrestanten.

Zijn voorhoofd was nog wel gefronst, maar zijn stem had toch een wat gemoeidelijker klank, toen hij zei:

— Ik geloof dat ik jullie voorlopig wel vrij kan laten. Ik geloof niet dat het hier geld betreft. Dat is te zeggen... ik weet niet of ik er wel verstandig aan doe, jullie te laten gaan. In elk geval zal ik jullie zorgvuldig in de gaten laten houden. Ik moet... Weer ratelde de telefoon, en driftig nam de inspecteur het toestel ter hand.

— Hier Langhurst, van bureau 34, wijk Batters. Met wie? Ik, ja zeker, excellentie, ik... Maar dat is verschrikkelijk. Neen, daarvan is niets bekend, excellentie. Ik verzoek u een kort ogenblik...

Hij bedekte de hoorn met de hand, wendde zich met een ruk half op zijn stoel om, en bromde half binnensmonds:

— Laat die twee gaan. Zij zonden

wel eens veel meer kunnen horen, dan goed is.

— Kunnen zij vrij uitgaan, chef? vroeg de brigadier.

— Zij kunnen naar de duivel lopen, zei de inspecteur kort en bondig. Wij weten in ieder geval hun woonplaats. Misschien zijn zij nog bruikbaar als getuigen.

Een korte hoofdknik, de hand ging van de hoorn, en de zeelieden Brown

en Smith konden het er voor houden, dat, wat hen betrof, het avontuur ten einde was.

Een ogenblik later stonden zij dan ook als vrije mannen op straat, en gingen huns weegs, terwijl een donkere schaduw hen op een afstand volgde.

Smith merkte die schaduw wel degelijk op, want Smith had goede, buitengewoon goede ogen.

HOOFDSTUK III

HET BEROEP VAN DE VERMOORDE MALEPOULOS

Smith en Brown liepen rustig door, zonder zich te overhaasten. Een paar malen bleven zij staan, eenmaal om de brand in hun pijp te steken, en om zich van de weg te vergewissen, naar het scheen, en dan knipoogden zij eens tegen elkander, want de schaduw was nog altijd achter hen, en bleef geduldig staan, tot zij weer verder gingen.

De twee mannen hadden een minuut of tien gelopen, in de richting van waar zij gekomen waren tijdens hun onvrijwillige tocht naar de politiepost, toen zij langs een auto kwamen, een grote, zwarte slee, achter het stuurwiel waarvan een chauffeur van reusachtige lichaamsbouw wat scheen te dommelen.

In 't langzaam langslopen floot Smith zacht een populair deuntje. De chauffeur keek even op, het wijsje knapte als het

ware plotseling af en werd gevolgd door twee of drie snel gefluisterde woorden.

En toen liepen Smith en Brown verder.

Maar tegelijkertijd was de auto in beweging gekomen en reed nu langzaam de brede, slecht verlichte straat uit.

De wagen moest daarbij opnieuw de balde zeelieden passeren, en op het ogenblik dat zij dit deden, reed de auto in pijlsnelle vaart weg.

De schaduw zag de auto een hoek omslaan en zag verder niets. De twee mannen waren verdwenen. Hij vloekte op een zeer menselijke wijze, bleef een kort ogenblik onbeweeglijk staan, en maakte toen rechtsomkeert, wat zeker wel het verstandigste was, wat er gedaan kon worden, want er was heinde en verre in deze armoedige wijk geen

taxi of andere auto te bekennen.

Aan een achtervolging viel niet te denken, maar intussen dacht de schaduw het zijne van die twee zeelieden, die daar zo eensklaps tegelijk met die auto waren verdwenen.

Terwijl de politiemann hierover liep te piekeren, keek Brown eens door het achterraam, en zonk met een zucht van verlichting achterover in de kussens, en zei:

— Ik geloof dat dat op het nippertje was, Edward. Ik moet je zeggen, dat ik een zeer onaangenaam kwartiertje heb doorgemaakt. Een wat meer uitgebreid onderzoek, en het zou maar al te gauw gebleken zijn, dat Smith en Brown heel wat anders waren dan zeelieden.

— Er had toch nog heel wat moeten gebeuren, Charles, voor hij mij als Raffles had kunnen identificeren, zei de Grote Avonturier met een glimlach. Intussen zijn wij de onvrijwillige getuigen geweest van een zeer merkwaardige misdaad, amice. Je kende de naam natuurlijk van het slachtoffer?

— Ik meen hem wel eens te hebben gehoord.

— Dat hoop ik, anders zou je geheugen te wensen overlaten. Ik heb je dikwijls genoeg verteld van het schandaal, dat uitlekte, toen de caudillo Franco, de koning van Spanje aan de dijk zette, en dat slechts met de grootste moeite en ten koste van miljoenen petas kon worden gesmoord. Daarbij was een Griek van die naam betrokken.

— Je hebt gelijk, riep Brandt opgewonden uit. Dat was het. De vriendschap van de koning voor Inez y Mañeiros, een der hofdames. De Griek speelde in die zaak een zeer vreemde rol, en was op een gegeven ogenblik plotseling verdwenen.

— En dat terwijl men hem reeds gearresteerd had, zei Raffles glimlachend. Maar hij was een zeer lastig heerschap, zoals spoedig bleek, die meer had kunnen loslaten, dan goed was voor het prestige van de Spaanse dynastie. Daarna was hij een tijdlang onzichtbaar, tenminste voor de politie. Ik echter heb nog geen drie jaren geleden te Parijs de gelegenheid gehad, een blik te slaan

op het eigenaardige arbeidsveld van deze man.

— Wat is hij dan? vroeg Brandt nieuwsgierig.

— Handelaar in gestolen documenten amice. En het moet gezegd worden, dat hij daarbij een prijzenswaardige neutraliteit in acht neemt. Geen enkel land heeft zijn voorkeur, ook het zijne niet. En alle soorten documenten zijn hem welkom, nieuwe uitvindingen op het gebied van wapens, nieuwe recepten voor de toebereiding van een of ander gifgas, ja zelfs een eenvoudige blauwdruk van een vuurkanon. Maar het liefst zijn hem natuurlijk de geheime verdragen van allerlei aard, want die worden het meest gezocht door alle regeringen en worden ook het best betaald.

— Maar heeft dit gevaarlijke beroep iets te maken met zijn dood? vroeg Brandt verwonderd.

— Vast en zeker. Heb je dat vest wel nauwkeurig bekeken, Charles?

— Natuurlijk. Er zat van binnen een zak in.

— Maar geen zak voor een portefeuille, amice. Daarvoor was dat ding veel te groot. Het vest was er helemaal naar gemaakt, om in die geheime bewaarplaats grote, dikke enveloppen te kunnen wegbergen. En heb je niet gehoord dat Inspecteur Langhurst met een of ander minister sprak, en daarbij van kleur verschoot? Heb je niet opgemerkt, hoe snel hij ons wilde weghebben?

— Dus je denkt, dat er een of ander staatsstuk vermist wordt?

— Ik ben er zeker van.

— Dan zouden dus contra spionnen hem hebben beroofd?

— Neen, dat geloof ik niet. Hij werkt zeer in het geheim.

— Maar de man die hem vermoordde, moet toch geweten hebben, dat hij zulk een kostbaar stuk bij zich droeg?

— Dat spreekt vanzelf. Waarschijnlijk heeft hij hem zijn ring en horloge afgenomen om aan een gewone straatroof te doen geloven.

— Dan blijft het zonderlinge feit nog te verklaren, dat een man als die Griek zich op dat uur van de nacht in een slop als de Highstreet bevond.

— Ja, dat is vreemd, maar wij zullen proberen het op te helderen, amico. Het geldt blijkbaar een zaak van het grootste gewicht, anders zou een minister niet in eigen persoon zich in verbinding hebben gesteld met een inspecteur van een politiepost.

— Ben je dan van plan deze zaak te onderzoeken? riep Brand uit?

— Wat dacht je dan? Niemand kan zeggen welk een ongehoord nadeel de diefstal van zulk een document aan ons land kan berokkenen.

— Maar wij hebben kostbare uren verloren. Als je lezing de juiste is, en de moordenaar heeft de Griek een of ander kostbaar document ontstolen, dat zij willen verkopen aan de regering van een andere natie, dan kan hij reeds een grote voorsprong op ons hebben.

— Luister eens amico: De roef is ditmaal naar het schijnt, bijzonder snel ontdekt, en de rover of rovers kunnen nog onmogelijk een havenplaats bereikt hebben. Het is duidelijk dat daar reeds nu een uiterst scherp toezicht zal worden uitgeoefend op de vertrekkende reizigers.

— Die lui kunnen van een vliegmaschine gebruik maken.

— Dat is zo, maar dat gaat ook niet een, twee, drie, als men in het hartje van Londen is. En dan moet het een particuliere machine zijn geweest, want er wordt natuurlijk ook op de vliegvelden scherp uitgekeken naar verdachte reizigers. Mijn oordeel is, dat de rovers zich niet zullen overhaasten, op gevaar af, hun werk ongedaan te zien gemaakt, maar rustig op een goede gelegenheid zullen wachten, het gestolen stuk buiten ons land te brengen.

— Wat zou het kunnen zijn?

— Dat is moeilijk te zeggen. En het komt mij onwaarschijnlijk voor, dat wij er iets van in de dagbladen zullen vermeld vinden.

— Dan tasten wij ook volkomen in het duister, en is het dunkt mij onmogelijk, met kans van slagen een onderzoek te beginnen.

— Misschien niet zo onmogelijk als je denkt, Charles. Je erkent zelf, nietwaar, dat de aanslag voorbereid moet

zijn. Het kan niet anders of die roofmoord is gepleegd door personen die uitstekend op de hoogte waren van de levenswijze van de Griek; van zijn geheim beroep, en van zijn plannen. Dat laatste vooral. Een straatrover, die een goed gekleed man in een duister slog overhoop steekt, berooft hem zo snel mogelijk van zijn portefeuille, van zijn horloge en sieraden, maar rukt niet in wilde drift zijn kleren los, om uit een zak aan de binnenzijde van een vest een grote portefeuille te stelen. Als wij dit voor ogen houden, dan zouden wij dus kunnen beginnen met zoeken naar personen, die in de laatste tijd in aanraking zijn geweest met die Malepoulos. Natuurlijk blijft het daarbij best mogelijk, dat hij hier enkele medeplichtigen heeft gehad, die hem behulpzaam moesten zijn, en die hem tenslotte in een val hebben gelokt, om de opbrengst van het gestolen stuk voor zich alleen te kunnen houden. Verder ware het te wensen dat wij wisten van welke aard dat document is.

— Dat zullen wij nooit te weten komen, Edward.

— Misschien toch wel, antwoordde Raffles langzaam.

Hij had het hoofd op de borst laten zinken, en dacht blijkbaar ingespannen na.

De auto had intussen de sombere, morsige wijk verlaten en reed snel voort langs bredere, beter verlichte straten.

— Ik geloof dat het tijd is, zei Brand na enkele ogenblikken.

Raffles hief het hoofd op en keek naar buiten. Toen liet hij uit overmaat van voorzorg, want het was reeds laat in de nacht en de straten waren bijna geheel verlaten, aan weerszijden de gordijntjes neer, zette pruik en pet af, ontdeed zich van de jekker, trok een goed verborgen lade open aan de voorzijde van de wagen, nam er een slappe zwarte hoed uit, benevens een lichte overjas, fleed een en ander aan, en veegde tenslotte met een doek, die hij uit een blikken doos nam, een paar malen over zijn gelaat, zodat de bruine kleurstof losliet, en daarmee ook de rimpels ver-

dwenen.

Brand had zijn voorbeeld gevolgd, en juist toen de lade werd dichtgeschoven en de gordijntjes opgetrokken, minderde de auto vaart, en stopte een oogenblik daarna voor het huis van Raffles, dat hij in de Cromwellstreet bewoonde onder de naam Lord William Aberdeen.

De twee vrienden stapten uit en onmiddellijk reed de auto verder, om door James Henderson, de reus, naar de garage te worden gebracht.

Die nacht ondernam Raffles niets meer.

Hij zelf wist maar al te goed, dat dit geen nut zou hebben. Het zou zoeken zijn naar een speld in een hooiberg. Bovendien liep het reeds naar drie uur, en een weinig nachtrust kon niet worden ontbeerd.

* * *

De dag brak aan, jongens liepen luidschreeuwend met stapels dagbladen door heel Londen, maar geen van die bladen bevatte iets aangaande het vermissen van een kostbaar stuk uit de geheime dossiers van de regering.

Wel werd er melding gemaakt van de moord op Sergei Maleopoulos, en men sprak ook van de roof van de sieraden, maar van een verdwenen document werd niet gerept.

Intussen liep de minister van Binnenlandse Zaken in een toestand van vertwijfeling heen en weer in zijn ruime werkkamer, van zijn schrijftafel naar een der grote ramen en weer terug.

Hij was daar reeds om negen uur gearriveerd, wat voor zijn doen zeer vroeg was, en de boden hadden onmiddellijk getel op zijn bleek gezicht en waren onder elkander aan het flusteren gegaan: Huiselijke onenigheid? Een moeilijk debat in het Lagerhuis te wachten? Misschien zelfs wel een kabinetscrisis?

De Minister had zich onmiddellijk in zijn werkkamer opgesloten en alleen zijn particuliere secretaris was bij hem.

Om half tien stond de minister voor de zoveelste maal op, en zei, een wan-

hopig gebaar makend:

— Meredith, dat document moet tot iedere prijs terecht komen, voor het op het vasteland terecht komt.

De secretaris haalde de schouders op. Hij wist maar al te goed, wat dat geheime verdrag te betekenen had, een verdrag dat weliswaar nog slechts als schema bestond, maar dat bij een ontijdige openbaring stellig een storm van verontwaardiging zou ontketenen in drie of vier van de voornaamste kanselarijen van Europa. Wat Rusland betreft, het zou vuur en vlam spuwen, en het was zelfs heel goed mogelijk dat het daarbij niet zou blijven, maar dat de spanning in Europa tot een uitbarsting zou komen.

Want hij zelf, Meredith had het stuk opgesteld, en hij was heel trots op zijn werk. Het was bij hem, de minister en nog twee of drie andere leden der regering bekend als «Het Stuk D.M. 12».

Men was zeker van de volkomen instemming van het betrokken land en binnen enkele dagen zou deze voorlopige overeenkomst definitief gesloten en ondertekend worden. Alles wel beschouwd zou men dus bij eventuele voortijdige publicatie zich kunnen verweren met de verklaring, dat het nog maar een overeenkomst in concept was, maar het mocht de vraag heten, of iemand daar in zou lopen.

— Wat dunkt je, Meredith, zouden die lui, die het roofden, het gaan publiceren?

— Dan zouden het heel domme dieven zijn, Excellentie zei de secretaris langs zijn neus.

— Wat bedoel je?

— Wel, men steelt zulk een stuk niet voor het genoegen, het in druk te zien, maar om er geld mee te verdienen, zei de secretaris droogjes. De kopers mogen het dan al of niet openbaar maken, maar mate zij daar heil in zien.

— Maar hoe kwam die Griek er aan? vroeg de minister wanhopig, en hij hief zijn handen naar het hoge plafond op.

— Ja, dat was een raadsel dat ook de secretaris niet kon ophelderen. Het typescript was in een brandkast weggeborgen geweest, in zijn eigen kamer,

dat naast de werkkamer van de minister was gelegen, en hij had op de dag, waarop de diefstal plaats vond, dat vertrek niet verlaten.

Het is waar, dat de kast geruime tijd had opengestaan, maar hij kon er voortdurend 't oog op houden, en des avonds, toen hij de brandkast voor goed afsloot, had het stuk D.M. 12 er nog in gelegen, in het couvert, met het particuliere zegel van Zijne Excellentie.

Toen de secretaris echter diezelfde avond laat nog eens naar het ministerie terugkeerde, teneinde nog een paar dringende zaken te behandelen, zoals hij wel eens meer placht te doen, toen bleek het stuk verdwenen te zijn, en toch had hij de brandkast moeten openen, waar niet het minste spoor van braak aan te bespeuren was.

Het stond dus in ieder geval vast, dat er tussen half zes in de namiddag en half een in de nacht iemand in het vertrek van de secretaris was geweest, die een tweede sleutel van de brandkast bezat, en die daarenboven de cij-

fercombinatie van het slot kende.

Dat Malepoulos persoonlijk de diefstal had gepleegd, was niet waarschijnlijk. Veeleer zou men de dief moeten zoeken onder het personeel. De Griek had eenvoudig met een hoge omkoopsom gewerkt, en zeker aldus het stuk D.M. 12 in handen gekregen, om het reeds een paar uren later weer op zo tragische wijze te verliezen, een verlies, dat hij met de dood had moeten bekopen.

De minister had zich voor de zoveelste maal in zijn bureaustoel laten neervallen, en sloeg met de vlakke handen driftig op de armleggers daarvan.

— Het mag in geen geval uitlekken, Meredith, in geen geval, riep hij nogmaals. De positie van de regering is toch reeds wankel, en dit zou haar stellig ten val brengen.

De secretaris keek Zijn Excellentie van terzijde ironisch aan. De minister scheen dus in de eerste plaats bedacht te zijn op het behoud van zijn zetel. En toch stonden er heel wat hogere belangen op het spel.

HOOFDSTUK IV

VRIENDEN VAN DE GRIEK

Er werd op de deur geklopt, en een bode trad binnen.

— Daar is een heer, die dadelijk bij u verlangt toegelaten te worden, excellentie.

— Geen tijd, zei de minister bars. Ik heb wel wat anders aan mijn hoofd.

— Hij zegt dat de zaak van zeer groot belang is, excellentie, en die heer heeft mij iets gegeven, excellentie, dat ik u moest ter hand stellen, voor het geval gij hem niet zou willen ontvangen bleef de bode aandringen.

Hij was wat nader het vertrek binnen gekomen, en legde een snippertje papier voor de minister op het vloei-blad neer.

Deze wierp er een boze blik op, maar ineens veranderde zijn gelaat van uit-

Het papiertje bevatte slechts een paar letters en de cijfers D.M. 12.

De minister verfrommelde het dadelijk tussen zijn vingers, en vroeg opstaande:

— Wat is het voor iemand? Hoe ziet hij er uit? Is hij, zei hij, dat hij van de politie was?

— Hij noemde zich « Privé-investigator » excellentie, en hij zei dat hij zo juist per vliegmaschine uit Parijs was gekomen.

De minister wisselde snel en op fluiserende toon een paar woorden met zijn secretaris, en zei toen:

— Verzoek die heer hier te komen.

De bode verliet het vertrek, en zodra de deur zacht achter hem was dichtgegaan, zei de minister ontdaan:

— Wat kan dat nu te betekenen heb-

— Ik weet het niet, Uwe Excellentie, maar ik hoop dat wij het uit zijn mond zullen vernemen, antwoordde Meredith lakoniek. Hoe het echter mogelijk is, dat iemand uit Frankrijk reeds nu iets afweet van de diefstal, dat is mij onbegrijpelijk.

Hij wilde nog iets zeggen, maar reeds ging de deur weer open, en de bode liet de bezoeker binnen.

Een breed geschouderd, kaarsrecht man van een jaar of vijftig kwam de kamer in. Een korte zwarte knevel waarin reeds enige, grijze haren. Ruige wenkbrauwen, waaronder de ogen gedeeltelijk schuil gingen. Goed maar eenvoudig gekleed, met iets van Franse zwier.

De bezoeker bleek het Engels wolkomen machtig te zijn, maar zijn accent was toch tamelijk goed verneembaar.

Hij wachtte rustig totdat de bode zich verwijderd had, kwam toen nog wat naderbij, zodat hij op zachte toon kon spreken, en zei:

— Mijn naam is Dumoulin. Ik behoort tot de Sureté Secrète.

De minister schrikte, en de bezoeker ging glimlachend voort:

— Ik zie dat die naam u niet zeer aangenaam in de oren klinkt, excellentie. Heel begrijpelijk. Wij zijn nuttig, onontbeerlijk, maar officieel kent men ons liever niet van hoger hand. Eigenlijk zijn wij niets anders dan spionnen, in het vuur gebracht tegen de spionnen van andere landen. Als wij slagen verneemt niemand er ooit iets van en bij een mislukking zijn wij de zondebok, en moeten er de lasten van dragen. Ik zeg dit slechts bij wijze van introductie. Hier zijn mijn papieren. Ik zou gaarne van gedachten met u wisselen, naar aanleiding van hetgeen er op het papier stond, dat u zo even, onvoorzichtig genoeg, in de papiermand hebt laten vallen. En als het kan, zou ik u liefst onder vier ogen willen spreken.

— Dit is mijn secretaris, Mr. Meredith, en voor hem heb ik geen geheimen, zei de minister, met een kort handgebaar. Ik verzoek u kort te zijn.

Dumoulin had een snelle blik op de

secretaris geworpen, haalde even de schouders op, en zei:

— Zoals gij wilt. Wat ik weet is nog niet veel, en ik ben gekomen, om meer te vernemen.

— Maar hoe kan men in 's hemelsnaam in Frankrijk nu reeds weten, wat hier slechts aan drie of vier personen bekend is? fluisterde de minister.

Dumoulin keek Zijne Excellentie een ogenblikje doordringend aan, en antwoordde toen afgemeten:

— Er blijft mij niets verborgen, Uwe Excellentie. Er is gisteravond een document ontvreemd, voorlopig aangeduid als D.M. 12, en van het allergrootste belang voor Engeland, en voor een andere natie, die wij buiten bespreking zullen laten, omdat dit er niets toe doet. Het stuk is in handen geraakt van een zekere Malepoulos, die gisteravond omstreeks middernacht vermoord werd, en beroofd van het kostbare stuk. Ik was toevallig hier te Londen...

— De bode zei dat gij per vliegmachine hier waart gekomen, zei Meredith. Zijn stem had een scherpe klank, en hij keek de Fransman achterdochtig en van terzijde aan.

— O, dat was een uitvlucht, zei Dumoulin luchtig. Eigenlijk was het slechts een halve leugen, want inderdaad heeft een vliegtuig mij hier gebracht, al was het dan niet juist vanochtend.

De minister was opgestaan, en stond nu voor de bezoeker stil, om hem op dezelfde fluisterende toon te vragen:

— Zijt gij de enige die het weet?

— Gij bedoelt van mijn collega's? Ja, ik heb het nog aan niemand medegedeeld.

— Hoe hebt gij het ontdekt?

— Dat is mijn zaak. Uwe Excellentie houde mij tangoede, dat ik geen beroepsgeheimen prijs geef. Overigens zie ik uit de aard van uw vragen, dat mijn vermoedens bevestigd worden. Zelfs al had ik het niet geweten, dan zoudt gij mij door die vragen op het juiste spoor hebben gebracht.

De minister beet zich op de lippen, wreef zijn handen over elkander, en trok met een ruk een stoel naar zich toe. Hij ging dicht bij de bezoeker zij-

ten, en hernam:

— Laten wij spijkers met koppen slaan. Het dient nergens toe, de diefstal tegenover u nu nog te ontkennen. Maar wat is dan de reden van uw bezoek?

— Wel, de enige reden is mijn wens, u behulpzaam te zijn bij het opsporen van de dader, als dat mogelijk zou zijn.

— En denkt gij, dat gij daartoe beter instaat zoudt zijn, dan onze eigen politie? vroeg Meredith, met die verachting van de rasechte Brit, voor alle instellingen die niet Engels zijn.

De grote doordringende ogen gingen langzaam naar de vrager en toen antwoordde Dumoulin rustig:

— Zonder grootspraak, geloof ik dat inderdaad. Ik meen u toch reeds een staaltje van mijn bekwaamheid te hebben geleverd. Een Frans spionage-agent weet reeds wat nog pas drie of vier Engelsen weten.

— Dat mag zo zijn, barstte de minister uit, maar wij kunnen u hier niet helpen. Gij ziet dat ik eerlijk ben. Wij zelve weten niets, en kunnen ons niet voorstellen, in welke richting wij moeten zoeken. Ik kan u dus alleen maar verzoeken met de meeste aandrang, om op uw erewoord te beloven, dat gij met niemand te Parijs of waar dan ook, zult spreken over hetgeen gij ontdekt hebt, tenzij wij het document en het couvert ongeschonden terugvinden, en de dief in handen krijgen.

— Dat wil ik gaarne beloven, Excellentie, maar daarmee is de zaak niet af, zei Dumoulin, terwijl hij kalm bleef zitten waar hij zat. Ik heb het er op gezet, deze zaak tot klaarheid te brengen, want er is iets dat mij doet veronderstellen, dat hier Fransen aan het werk zijn geweest.

— De dief was een Griek, verbeterde Meredith.

— Ik heb het oog op hen, die hem op hun beurt bestalen, zei Dumoulin kortaf. Het moet, dunkt mij, uw eerste zorg zijn, die dieven weer in handen te krijgen, pas later kan er aan gedacht worden, te onderzoeken, hoe Maleopoulos zich in het bezit heeft kunnen stellen van het geheime document, dat toch zeker wel goed weg gesloten zal zijn

geweest.

— Het lag in de stalen safe van mijn secretaris, in het vertrek hiernaast, zei de minister. Hij sloot de kast zelf, hij ontsloot ze weer, en uit de gesloten kast was het document verdwenen.

Dumoulin keek onbeweeglijk strak naar het vloerkleed, waarvan hij het patroon vol aandacht scheen te bestuderen, en hief toen met een ruk het hoofd op om te zeggen:

— Dan moet er natuurlijk een tweede sleutel geweest zijn, in handen van een onbevoegde. Een andere mogelijkheid is dunkt mij, uitgesloten. Maar nogmaals, Excellentie, dat is een zaak van latere zorg. Van het grootste belang is thans, dat de moordenaars, dat de dieven gevonden worden, en de tijd dringt, dat zult gij zelf inzien. Alle stations en alle havens worden natuurlijk bewaakt?

— Er kan geen muis door, zei Meredith grimmig.

— Dat had ik ook verwacht, hernam de Franse spionage-agent.

Dumoulin was opgestaan, en vervolgde, reeds naar zijn hoed grijpend:

— Ik had een onderzoek kunnen beginnen, Excellentie, zonder er iemand iets van te zeggen. Het eigenlijke doel van mijn komst is dan ook alleen, u te verzoeken, mij uw steun te willen verlenen.

— In welk opzicht kan ik u behulpzaam zijn, mijnheer? vroeg de minister ietwat geïrriteerd.

— Door mij de hand boven het hoofd te houden, wanneer er klappen mochten vallen. Gij weet dat wij, agenten van de geheime dienst, niet altijd even zachtmoedig kunnen optreden.

De minister schudde het hoofd en antwoordde:

— Wat gij daar draagt is onmogelijk. Zo iets kunnen wij niet doen, is het wel Meredith?

De secretaris haalde de schouders op, en antwoordde kortaf:

— Monsieur Dumoulin zelf moest beter weten. In Frankrijk zal het wel evenzo gaan als hier. Wij kennen u niet, en wij willen u niet kennen. Spionage en contra spionage zijn geen regeringsin-

stellingen, en officieel kent geen enkele regering iets van die aard. Om het kort te zeggen: Spionage bestaat voor ons niet. Officieel tenminste niet. Reken er dus niet op, dat wij u ook maar in het minst terzijde kunnen staan, of u beschermen, als u hier in Londen iets on-aangenaams mocht overkomen.

Wij kunnen geen lieden helpen, die er officieel niet zijn, zei de minister, met een droevige poging om te glim-lachen. Slaagt gij, wel, onze regering zal dat weten te waarderen, die belofte kan ik u wel geven.

— Nu, dat is tenminste iets, zei Dumoulin spottend. Maar als ik een kogel in mijn lichaam krijg, of een mes in mijn hart, dan zal men mij vlug onder de grond stoppen, zonder dat er een haan naar kraait. Ik weet nu tenminste waaraan ik mij te houden heb. Wilt gij mij althans veroorloven, uw kamer even te onderzoeken?

— Maar Monsieur, zei de secretaris ongeduldig, er zijn hier reeds vier be-ambten van Scotland Yard geweest, ge-looft gij nu werkelijk dat gij iets meer zult ontdekken als zij?

— Gij zult mij een bluffer noemen, maar dat geloof ik inderdaad, zonder zelfs nog te weten wat zij dan eigenlijk ontdekt hebben, antwoordde Dumoulin met een oprechte glimlach. Ik heb na-melijk een zeer bijzondere methode van onderzoek. En dan, een vreemdeling staat altijd zuiverder en minder bevoor-ordeeld tegenover zulke zaken. Dit is uw kamer?

Hij was ongegeneerd reeds naar de zijkamer gegaan, zonder toestemming af te wachten, en bekeek direct de brand-kast, een vrij grote en moderne kast, die halverwege in de muur was gemet-seld.

Hij bukte zich, bekeek het slot, kroop even over de vloer heen en weer, be-keek ook de vensterbank, en liep toen langzaam van het raam weer naar de kast terug.

— Sherlock Holmes, hé?, vroeg Mere-dith, die op de drempel was komen staan, met een lachje.

— Wel, het is niet altijd goed, de spot te drijven met die arme fictieve

speurneus, lachte Dumoulin terug. Hij heeft werkelijk wel eens knappe dingen gedaan, al zijn die dan ook verzonnen. Het document was in die kast toen gij deze kamer verliet.

— Het was daar in.

— Gij kwaamt om een uur of één terug, om te werken, en moest de kast met uw sleutel weer opendoen?

— Zo is het. Maar voor de duivel, hoe kunt gij dat weten? zei Meredith verbaasd.

— Ik had reeds het genoeg u mede te delen, mijnheer, dat mij maar zeer weinig verborgen blijft, gaf Dumoulin ten antwoord. En vanochtend in de vroege is er met de politie door u en de minister over deze kwestie getelefoneerd, en sommige telefoontoestellen lekken wel eens. Ik weet het, dat is de hoofd-zaak. Het staat dus nu vast, dat de dief-stal moet hebben plaats gehad tussen halfzes en, laat ons zeggen 1 uur.

— Waarom kan het niet later ge-beurd zijn? vroeg de minister die ook nader was gekomen.

— Niet later? maar Excellentie, mij dunkt dat de diefstal eerder veel vroe-ger moet hebben plaats gevonden, gaf de Franse agent ten antwoord, immers, de dief, of de man die de dief omkocht, Maleopoulos, werd omstreeks 12 uur in de nacht vermoord op een plek, die minstens een uur per auto van dit ge-bouw verwijderd is, en hij had het ge-stolen stuk in zijn binnenzak.

— Dat staat nog volstrekt niet vast, zei Meredith.

Dumoulin wendde snel zijn geest naar de secretaris, en herhaalde:

— Het staat niet vast? Maar, ik dacht van wel. Als het niet zeker is, dat de vermoorde man het stuk bij zich had, dan tasten wij geheel en al in de bin-de.

Het bleef een ogenblik stil in het ver-trek, en de drie mannen keken elkaar zwijgend aan.

Het was alsof nu eerst het zonder-linge van het geval tot hen doordrong, dat er onderzoek werd gedaan naar de dieven van een geheim verdrag, terwijl nog niemand met zekerheid wist, of de

Griek liet wel inderdaad in de zak binnēn in zijn vest had gedragen.

Dumoulin sprak het eerst. Hij liet een helder lachje horen, en zei, terwijl hij boog voor de minister:

— Ik zal u niet langer beroven van uw tijd, Excellentie. Wanneer het is vastgesteld, dat de Griek het stuk heeft weggenomen, dan wel er opdracht toegaf, dan ga ik opnieuw aan het werk. Tot zo lang, mijn dank voor uw vriendelijke ontvangst, Mijnheer Meredith, het was mij een genoegen, kennis met u te mogen maken.

Met deze woorden verliet de Fransman het werkkabinet van Zijne Excellentie, en liet daarbinnen een minister achter, die misschien voor het eerst van zijn leven met een mond vol tanden stond, en te verbluft was, om zelfs een woord ten afscheid te kunnen spreken.

Dumoulin ging de marmeren trap af, bereikte de vestibule en ging langs de loge van de concierge door de fraaie oude deuren naar buiten.

Downingstreet was op dat uur van de dag bijna verlaten.

Dumoulin liep snel voort, ging eensklaps een zijstraat in, toen nog een, stak een klein, schilderachtig pleintje over, en vond in een andere, smalle straat, een grote auto geparkeerd staan, met een chauffeur van herculische lichaamsbouw achter het volant.

Hij opende het portier, na de chauffeur een paar woorden te hebben toegesproken, en ging zitten naast Charles Brand, die daar rustig in een sportblad had zitten bladeren, maar nu onmiddellijk nieuwsgierig vroeg:

— Resultaten bereikt? Hebben ze alles geslikt wat je hun op de mouw spel-

de?

— Alles. Ik had hun nog veel meer kunnen wijsmaken.

— Dus zij hebben niet door je vermomming heengezien?

— Dan zat ik hier waarschijnlijk niet.

Raffles lachte tevreden en ging voort:

— Mijn papieren als Gaston Dumoulin waren onberispelijk in orde. Maar de heren schenen mijn komst niet zo bijzonder op prijs te stellen. Hulp behoefde ik in geen geval te verwachten. Ik zou het trouwens zonderling gevonden hebben, als het anders ware geweest. Maar vertel mij nu eens, Charles, voor ik verder ga, of jij zelf iets ontdekt hebt, wat de moeite waard is. Heb je vrienden van de Griek kunnen vinden?

— O, ja, verschillende. En daaronder zijn er een paar van de soort, die hem nuttig konden zijn. Een klerk, en een kommie. De laatste leefde ver boven zijn stand, wordt gefluisterd, en...

Raffles schudde het hoofd en viel hem in de rede:

— Die kommie of die klerk zou in de gelegenheid moeten zijn geweest, om een tweede brandkastsleutel te maken, amice, en om dat te kunnen doen, zouden zij herhaaldelijk de brandkast van Meredith hebben moeten naderen. En dit is onmogelijk, zoals ik al ben te weten gekomen. Niemand mocht ooit dat vertrek betreden.

— Goed, het kan verboden zijn geweest, maar daarom kan het toch wel gebeurd zijn.

— Neen, Charles, ook dat niet.

En peinzend voegde hij er aan toe:

— Neen, wij zullen in een andere, in een geheel andere richting moeten zoeken, amice.

HOOFDSTUK IV

DE GESLUIERDE BEZOEKSTER

Raffles had als Dumoulin zijn intrek genomen in een goed tweede rangs hotel in de Fenchurch Street en Brand trad daar op als zijn Engels mentor, een soort gids, of als men wil secretaris, die hem de weg moest wijzen in dat grote doolhof van pleinen en straten.

Wat James Henderson, de reusachtige chauffeur betreft, Raffles had hem onder zijn bereik willen houden, en daarom logeerde hij in hetzelfde hotel, een verdieping hoger.

Niet zodra waren Raffles en Brand hun kamer binnengegaan, of de eerste zijn jas en hoed neerwerpend begon aanstonds:

— Wat ons in deze zaak het meest interesseert, Charles, is de plek, waar de moord werd gepleegd. Dat is voor mij het zonderlingste. Een man als Maleopoulos, die hier volkomen vreemd is, en die een zekere graad van beschaving bezit, komt niet in zulke smerige, duistere sloppen. Als hij clandestien opium had willen schuiven, dan had hij heel gemakkelijk een opiumkit in het West-end kunnen vinden.

— Je veronderstelt dus, dat hij daar niet alleen is gekomen?

— Ja, dat idee laat me niet los. Hij is er naar toe gebracht, en zeer vermoedelijk door de moordenaar zelf, omdat

zijn slachtoffer daar bij toeval ontmoette. Want dit moeten wij goed onthouden: Het was voorzien op het stuk D.M. 12. Iemand wist dus dat hij dat bezat. En nu moet je vooral het korte tijdsverloop, hetwelk verstreek tussen de diefstal en de moord in gedachten houden.

— Ja, dat is mij aanstonds opgevallen, zei Brand het hoofd schuddend. Iemand moet geweten hebben, dat die Griek het stuk in zijn bezit had.

— Ik ga nog verder amice. Iemand moet geweten hebben, dat de Griek het stuk had gestolen, of, om het nog juist te drukken: dat de Griek het op dat en dat ogenblik in zijn binnenzak zou hebben. Dat is natuurlijk niet hetzelfde.

— Wat bedoel je daarmee? vroeg Brand verbaasd. Wil je daarmee zeggen dat Maleopoulos het stuk niet zelf uit de kast heeft genomen?

— Ja, Charles, de secretaris Meredith heeft ons zelf door zijn verklaringen duidelijk gemaakt, dat dit onmogelijk is.

— Maar met een tweede sleutel...

— Met een tweede sleutel kan men ongetwijfeld een brandkast openen, mits men de cijfercombinatie kent. Maar slechts twee personen konden die, van

melijk de minister en zijn secretaris, en een sleutel maakt men niet zo gemakkelijk na, vooral niet van die soort van sloten. Ik behoef je zeker niet te zeggen, dat een wasafdruk van zulk een veiligheidsslot niet gemaakt kan worden. Neen, men moet de sleutel zelf in handen weten te krijgen, en dat niet voor een paar minuten, maar voor enige uren.

— Maar wat zou dan de rol van de Griek geweest kunnen zijn?

— Alleen die van tussenpersoon. Hij moest het stuk verkopen, omdat de dief daartoe niet zelf in staat was.

Brand slaakte en gesmoorde kreet, en zei:

— Maar in dat geval, als die opvatting juist zou zijn, dan zou alleen maar...

Op dit oogenblik werd er op de deur geklopt, en een kelner kwam aankondigen:

— Excuseer, Monsieur, daar is een dame, die u dringend verlangt te spreken.

— Een dame? herhaalde de gewaande Dumoulin verwonderd. Daar begrijp ik niets van. Dat moet een vergissing zijn. Ik ben nauwelijks een paar uur in Londen en zelfs voor een Parijzenaar is die tijd wel wat kort, om vriendschap met dames aan te knopen.

— Zij zegt dat gij haar niet kent, monsieur. Zij wist niet eens uw naam, hernam de kelner.

— Een oogenblik, zei Raffles. Hoe wist je dan dat ze mij wilde spreken?

— Omdat ze u nauwkeurig beschreef. Ze moet u in een auto zijn nagereden. Ze zei dat u gekomen was met een wagen, die door een reus van een chauffeur bestuurd werd.

— Heeft zij haar eigen naam niet genoemd?

— Neen, ze zei, dat ik maar tegen u moest zeggen, dat het om het stuk D.M. 12 ging.

Het gelaat van Raffles verstrakte op het horen van die woorden. Hij zei op zijn rustige, koele toon:

— Laat die dame onmiddellijk boven komen. Wacht nog even. Hoe ziet ze eruit?

— Dat kan ik u onmogelijk zeggen,

monsieur. Ze heeft een dichte voile voor het gezicht.

— Laat dan die dame met de dichte voile hier komen, dan kan zij mij zelf vertellen, wat zij wenst.

De kelner ging, de deur ging dicht, en Raffles en Brand keken elkander aan.

— Wat kan dat te betekenen hebben? mompelde Brand. Hoe kan iemand weten dat Dumoulin al hier is?

— Ik moet er je aandacht op vestigen, Charles, dat ze geen naam heeft genoemd, antwoordde Raffles, zacht. Maar het is, dunkt me, duidelijk dat ze mij van het ministerie af moet hebben gevolgd.

— Maar waarom heeft ze ons gevolgd? Wie is ze? vroeg Brand, en er klonk ongerustheid in zijn stem.

— Dat zullen wij zeker aanstonds vernemen, maar misschien zijn een paar voorzorgsmaatregelen toch niet overbodig.

Raffles had snel de kleine schrijftafel geopend, die tussen de twee ramen stond, ontsloot een lade, en nam daaruit een kleine revolver, die hij op het vloeiblad legde, en los met een krant bedekte.

Hij had dit nauwelijks gedaan of er klonken al weer schreden, de kelner klopte aan, de deur ging open, en de man liet een dame binnen wier gestalte schuil ging onder een lange, lichtgrijze mantel, om het middel dichtgesnoerd met een riem. Aan het kleine hoedje was een donkergroene sluier bevestigd, en zij had die zodanig om het gelaat gewikkeld, dat daarvan niets te onderscheiden was dan de grote, glanzende, donkere ogen.

Ze bleef onbeweeglijk bij de deur staan, en wachtte totdat de kelner zou zijn heengegaan.

Zij bleef luisteren tot zijn schreden waren weggestorven, schoof toen met een snelle beweging de knip voor de deur, en trok er de zware portiere voor.

Toen kwam ze vlug naar Raffles toe, die zijn plaats bij de schrijftafel niet verlaten had, en klaar was om ieder oogenblik de browning te kunnen opnemen.

Zij bleef dicht voor hem staan, en voor Raffles er op verdacht was, had zij snel als de gedachte een korte, ruk gegeven aan het fraai vervaardigde baardje, dat zijn wangen en kin bedekte.

Maar hoe snel haar gebaar ook was geweest, Raffles was niet achtergebleven, en zij voelde de druk van de dreigende revolverloop al ter hoogte van het maagkultje, toen haar hand nog naar het gelaat van Raffles was opgeheven.

Zij lachte kort, blijkbaar zonder een spoor van vrees, en zei schouderophalend:

— Doe dat speelgoed maar weg, meneer Raffles. Ik wist wel dat ik mij niet vergist had. Er bestaan op deze wereld toch enkele mensen, die redenen hebben, om je onder alle vermommingen te herkennen. Die je gelaatstrekken niet willen en ook niet kunnen vergeten.

De dame was kalm een paar stappen achteruit gegaan en wikkelde langzaam de sluier van haar gelaat.

Het was een mooi, maar doodsbлек gelaat, van een vrouw van omstreeks 30 jaar, dat zichtbaar werd.

Afgemeten vroeg ze:

— Herken je mij niet, John Raffles?

Tot dusverre had de bezoeker voortdurend in het Frans gesproken en nu pas viel dat Brand op, die heel vlug een omtrekkende beweging naar de gangdeur had gemaakt, teneinde te voorkomen, dat de vrouw zou kunnen vluchten, of het hotel in opschudding zou kunnen brengen.

Raffles keek een ogenblik in het witte strakke gezicht, en riep toen op een toon van verbazing:

— Irma Fleury.

Heel even ontspande zich het strakke gezicht, en de stem van de vrouw trilde ietwat, toen zij zei:

— Het verheugt me dat je mij herkent, Raffles, ja, ik ben Irma Fleury, die je omstreeks vier jaren geleden hebt gered uit de klauwen van een schurk, met gevaar voor je eigen leven, die je een kans hebt willen geven, om een nieuw leven te beginnen. Wel ik heb het eindelijk geprobeerd, dat zweem ik. Maar

alles liep me tegen. Ik geloof niet dat ik mijn leven veel verbeterd heb. Het komt er ook niet meer op aan. Alles is nu toch voorbij. Voor goed.

Zij had op een korte, afgebeten manier gesproken, en ging voort:

— Dat alles gebeurde in Parijs. Je moet het je nog herinneren.

— Ik herinner het mij, Irma en het spijt me dat je mij moest zeggen, wat je zo even hebt gezegd.

— Ik was te zwak. Voor zulk een grote ommakeer moet je een sterke, ijzersterke natuur hebben. En die bezat ik niet. Maar daarom ben ik altijd aan jou blijven denken als aan de enige man, die ik inderdaad ooit heb hooggeacht.

— Wat heb je gedaan in die jaren?

— O, van alles, antwoordde de vrouw onverschillig. In Rusland gespioneerd voor Amerika, en in Amerika voor Engeland. Je zult je herinneren die diefstal van het diamanten halssnoer van gravin de Buzy in Monte Carlo, twee jaren geleden; dat was mijn werk. Hellemaal alleen opgeknappt. En daarna weer spionage, verbonden geweest aan wat ze hier met een deftig woord « Het Departement » noemen. Ja, er zijn heel wat geheime instructies door mijn vingers gegaan, Raffles.

— Maar wat is het doel van je komst? vroeg Raffles, die haar een stoel had toegeschoven.

— Tweeledig. Ik kom voor de tweede maal in mijn leven, je bescherming inroepen en kom je tegelijkertijd waarschuwen. Ik was de vriendin van Sergei Malepoulos.

Raffles en Brand wierpen elkander een veelbetekenende blik toe. Het doel van dit zonderlinge bezoek begon zich reeds flauw voor hen af te tekenen.

— Ik hield van hem. Met alle anderen heb ik maar gespeeld. En nu is hij vermoord en ik zal moeten oppassen, want ze hebben het ook op mij voorzien.

— Waarom? Wat heb je met de zaak te maken, Irma?

— Luister. Ik ben te lang hier in Londen, in het wereldje van spionage, en contraspionage geweest, om niet goed op de hoogte te zijn, al weet ik

dan ook niet alles. Aan het departement zijn zogenaamde ambtenaren verbonden, die een mensenleven niets waard achten, zodra het gaat om de belangen van hun land. Maar met die gevoelens wordt wel eens gespeeld, en er worden mensen uit de weg geruimd, om heel andere motieven dan vaderlands-liefde. Maar och, dat gaat onder de grote massa door. Het is nu eenmaal het risico van het vak.

— Weet jij, wie het stuk D.M. 12 gestolen heeft, Irma? vroeg Brand.

De jonge vrouw wendde Brand haar gezicht toe, en zei:

— Ik weet het niet zeker, maar ik heb een sterk vermoeden. Maar dit weet ik wel, Sergei was slechts tussenpersoon. Hij had het stuk moeten verkopen. Er was zes miljoen mark voor geboden.

— Zes miljoen mark, herhaalde Raffles hoofdschuddend. Dat is niet mis. Het was dus Duitsland dat het stuk wilde hebben?

— Ja.

— Vertelde Sergei Maleopoulos niet, van wie hij het stuk had ontvangen?

— Hoe kon hij mij dat zeggen? Ik heb hem niet levend teruggezien, nadat zij hem het stuk gaven.

Er kwam een droge snik uit de keel van de vrouw, en haar ogen werden vochtig.

— Je weet dus niet, Irma, voor wie Maleopoulos het stuk zou verkopen? vroeg Raffles.

— Ik kan het alleen maar veronderstellen, antwoordde zij op doffe toon. En daarom juist kom ik je waarschuwen, Raffles. Zij zijn daar buitengewoon slim. Misschien hebben zij door je vermomming heengezien.

Raffles schudde het hoofd, en gaf ten antwoord:

— Ik ben er zeker van, Irma, dat dit niet het geval is.

— Met wie heb je op het departement gesproken? Ik heb de gehele ochtend de ingang in het oog gehouden.

— Met de minister, en met zijn secretaris Meredith.

De jonge vrouw bleef een ogenblik strak voor zich uitzien, en vroeg toen:

— Ben je iets bijzonders te weten gekomen? Waarvoor heb je je eigenlijk uitgegeven?

— Voor iemand van de geheime dienst te Parijs.

— Dat vermoedde ik al half en half, zodra ik je zag binnengaan, en die reus van een chauffeur meende te herkennen.

— Ik heb er niets bijzonder ontdekt, zei Raffles. Dat wil zeggen: er is geen sprake van dat de kast is opengebroken. De safe is geopend, het zij met de sleutel van de minister of van de secretaris of misschien met een andere, die naar een van die twee sleutels is nageemaakt?

De vrouw schudde heftig het hoofd. Zij was opgesprongen, en riep:

— Onzin. Er zijn geen sleutels nageemaakt. Ik zal je...

Ze zweeg en liep naar het raam, opende het, en boog zich voorover om naar buiten te kijken.

Het is in Fenchurch Street nooit druk, en ook nu waren er maar weinig voetgangers en auto's.

Irma Fleury keek langzaam rechts en links de straat af, deed even langzaam het venster weer dicht en zei zacht:

— Mijn leven loopt gevaar John Raffles. En Sergei is er niet meer om mij te beschermen. Daarom kwam ik bij jou. Ik weet dat jij en je vriend dappere mannen zijn. Ik kan je als beloning alleen maar helpen bij het opsporen van de moordenaars.

— En van het gestolen stuk?

— Daarvan misschien ook, als je dat de moeite waard vindt, zei Irma schouderophalend.

— Dat is het zeker. Een publicatie, of zelfs de kennismaking van de inhoud door een buitenlandse mogendheid zou ons land in een ernstige positie kunnen brengen. En ik mag dan een uitgesloten zijn, het is en het blijft mijn land. Je hebt dus vermoedens, Irma?

— Sterke vermoedens. Bijna zekerheid. Luister...

De bezoekerster was weer gaan zitten, en begon op fluisterende, nauwelijks verstaanbare toon te praten en geen enkele maal vielen Raffles en Brand haar in de rede...

HOOEDSTUK VI

DE GLAZEN DOLK

Na een kwartier ongeveer stond Irma Fleury op, deed de sluis weer voor haar gelaat, nam haar handtasje, en stak Raffles de hand toe met de woorden:

— Ik weet zeker dat je me zult helpen. Hier is mijn adres in Londen. Gelukkig heb ik nog een uitstekende pas, en die moet mij nu helpen om naar het buitenland te komen, want ik voel wel dat ik hier heb afgedaan, en, wat nog erger is, dat ik even overcompleteef en gevaarlijk ben geworden, als Maleopoulos.

— Ik zal met je meegaan, Irma, zei Raffles, die een blik op het kaartje had geslagen en in zijn zak liet glijden.

— Dat is heus niet nodig. En daarenboven wil ik niet, dat men ons samen ziet.

— Denk je dan dat je gevolgd bent?

— Ik ben er bijna zeker van. O, je kent hen niet. Zij zijn zo verbazend sluw.

Zij knikte Brand toe, en wendde zich naar de deur.

— Vaarwel, of liever tot weerziens, en ik hoop dat je mij niet zult vergeten. Eénmaal zal ik mij weten te wreken, zodra ik de bewijzen heb. Thans tast ik nog in het duister, want ik weet, helaas,

niet, wie mijn arme Sergel zo lafhartig om het leven heeft gebracht.

— Ik zal je niet vergeten, Irma, zei Raffles zacht. En wat de wraakneming betreft, die zal voltrokken worden, dat zweer ik. Er zijn nu echter zaken van nog groter belang: het opsporen van het gestolen stuk. Wij moeten dat weer in handen trachten te krijgen, nog voor men het heeft kunnen verkopen. Als het kan kom ik vanavond nog naar je toe. Ik heb zeer veel te doen. Wij moeten echter middelen beramen, om je ongemerkt naar Frankrijk te krijgen. Dat zal moeilijk zijn, want stellig zullen alle stations en havenplaatsen nauwkeurig bewaakt worden. Ik vraag mij alleen af, onder welk voorwendsel men je zou kunnen arresteren.

De vrouw keek hem met haar donkere ogen met iets als medelijden aan, en zei toen:

— Het is duidelijk te zien, mijn waarde, dat je niet op de hoogte bent van de middelen, welke de Geheime Dienst gebruikt, en de macht waarover zij beschikt. Maar enfin. Tot ziens, ik zal uw komst afwachten. Ik vrees dat ik al te lang hier ben gebleven.

— Wacht nog even, zei Raffles zacht

de deur weer sluitend. Je hebt mij ongerust gemaakt. Ik wil niet dat je alleen zult gaan. Ik zal je volgen in mijn auto.

Zo zal ik je tenminste in het oog kunnen houden. Tot vanavond. Ik geloof dat we je zullen kunnen helpen, Irma.

— Dat dacht ik wel, zei de Française eenvoudig.

Nog een hoofdknik, en zij verliet de kamer.

Raffles ging in de deuropening staan, om haar na te kijken.

Zesendiep naar het raam, en keek door een kier van het gordijn naar buiten.

Aan de overzijde stond een kleine, donkergrijze auto geparkeerd, waarschijnlijk een continentale wagen, en geen Engelse, want het stuurwiel was links aangebracht. Het was een tweezitter, waarvan de kap was opgeslagen. Er zat een man achter het stuurwiel, die nu en dan even terzijde keek, men zou zeggen, naar de ingang van het hotel. Voor zover Brand dit kon waarnemen, droeg hij een volle, zwarte baard.

Terwijl Brand nog stond te kijken, zag hij langzaam van uit een zijstraat de snelle wagen van Raffles naderen, met Henderson achter het voliant.

De intelligente chauffeur was dus blijkbaar een blok omgereden, zonder dat hem dit was gezegd. Hij wilde blijkbaar niet gezien worden door diegenen, die zich voor het hotel mochten bevinden. Nog voor hij de Fenchurch Street bereikt had, stopte hij.

Terwijl hij daar zo zat te kijken, hield Raffles de vrouw in het oog.

Zij liep met snelle stapjes en met gebogen hoofd, de sinter met de linkerhand vasthoudend, over de dikke loper van de gang.

Ongeveer tien meters verder begon de trap naar omlaag te gaan. Daarnaast was de lift.

Bij de liftkooi scheen zij een ogenblik te aarzelen, maar de lift was er blijkbaar niet, want zij deed nog een stap verder, en wilde de trap af gaan.

De gang was op die plaats niet al te helder verlicht.

Eensklaps hoorde Raffles haar een

doordringende kreet slaken, en op hetzelfde ogenblik meende hij een arm te zien, die om de hoek bij de trap te voorschijn kwam, en nu bliksemsnel weer verdween.

De vrouw wankelde, maar Raffles rende zo snel naar haar toe, dat hij haar nog juist kon opvangen, voor zij zou vallen. Zij drukte de hand op de linker zijde van de borst, en kreunde, hem aanziende met ogen, waarin angst voor de dood en wanhoop was te lezen:

— De glazenolk... Ik heb varicolen... mijn voorgevoel...

Raffles zei niets, maar tilde haar vlug op, juist toen er kelners en kamermeisjes verschrikt kwamen toesnellen.

— Sta daar niet te gapen, blafte Raffles woest, zelf wanhopig dat hij te laat was gekomen, maar ga de moordenaar na. Hij droeg een donkere jas. Ik heb zijn arm gezien. Hij kan nog onmogelijk ver zijn.

— Moet ik niet een dokter bellen, monsieur? vroeg de etagekelner, bleek van zenuwen.

— Neen. Wat er te doen valt, kan ik zelf wel.

De drie of vier mensen, die daar stonden, keken elkander vragend aan. Dat was zeker een zonderling antwoord.

Intussen liep Raffles zo vlug hij kon met zijn last terug naar zijn kamer, waarvan de deur was opengebleven.

Hij legde de gewonde vrouw op het bed, en zei:

— Charles, het ergste is geschied. De laffe ellendelingen hebben zich gewroken. Maar misschien is het nog niet te laat. Ga onmiddellijk...

Hij had nu pas opgekeken en zweeg verbaasd.

De kamer was leeg, maar het grote balconraam stond open.

Hij snelde er op toe en keek naar buiten.

Er was niets bijzonders te zien. Geen oploop, geen nieuwsgierigen.

Hij sloot snel het raam en keerde naar Irma Fleury terug.

Hij boog zich over haar heen, maar zij, die haar bewustzijn nog niet verloren had, schudde zwak het hoofd en zei:

— Je hoeft je om mij niet meer te bekommeren, het is gedaan, ik voel het... Ik ben niet meer te redden. Zij hebben de glazen dolk gebruikt, met de vergiftigde punt...

Even daarna sloot zij de ogen.

Zonder zich een seconde te bedenken, ontknoopte Raffles de mantel, rukte de blouse open, verscheurde het ondergoed, en legde de wonde bloot.

Persoonlijk had hij er nog geen ervaring van, maar hij had wel eens horen spreken van die afschuwelijke wapens, de korte, spitse dolk van glas of kristal, die evengoed binnendringt als een stalen lemmet, maar door een ruk aan het gevest, afbreekt binnen in de wonde.

Er heeft daardoor bijna geen bloeduitstorting plaats, maar het is zelden mogelijk, het stuk glas, dat in de wond is blijven zitten, te verwijderen. Slaagt men er toch in, dan volgt meestal een niet te stelpen bloeding.

En hier was het nog erger; het slachtoffer meende dat het wapen ditmaal vergiftigd was.

Met een strak, wit gezicht en met een bijna woeste vastberadenheid begon Raffles zijn taak als chirurg.

Hij ontsloot snel een der muurkasten, en nam er het kleine kistje uit, dat hem maar zelden verliet.

Terwijl hij het opende, hoorde hij enig gerucht bij de deur. Er werd zwak en als met tegenzin geklopt.

— Binnen, riep hij ruw.

De deur ging open, en het verschrikte gezicht van de gérant en achter hem waren de angstige leden van het personeel zichtbaar.

— Neem mij niet kwalijk, Monsieur Dumoulin, zei de ontstelde man, maar ik heb gehoord van, van dat ongeluk.

— Geen ongeluk, een moordaanslag, mijnheer, antwoordde Raffles kort. Is de dader gevat?

— Neen. Hij rende zo snel naar buiten en naar zijn auto, dat er niet aan te denken viel hem op te volgen. Niemand wist toen trouwens nog, wat er gebeurd was.

Raffles beet zich op de lippen en zei:

— Dan verzoek ik u, mij nu alleen te laten. Gij ziet dat ik tracht, het

slachtoffer te redden, en daarbij heb ik uw hulp niet nodig.

— Ik heb... wij hebben de politie opgebeld.

— Mijnentwege, bromde Raffles, schouderophalend.

Hij gaf geen acht meer op hen, die zich daar bij de deur verdrongen. Hij had zijn jas uitgeworpen en zijn mouwen opgestroopt, een paar fijne instrumenten gegrepen, die klaar waren om te worden gebruikt, en boog zich over de bewusteloze vrouw heen. Hij slaakte een diepe zucht. De dikke mantel had blet dat de glazen dolk te diep het lichaam binnendrong. Het stukje glas was maar klein, en na enig mislukt tasten, dat de ongelukkige vrouw deed kreunen, kon hij de kristallen punt tussen de fijne tangen van een der instrumenten vatten, en naar buiten trekken.

Onmiddellijk begon het bloed te stromen, maar Raffles stelpte het niet, hopen, dat aldus zoveel mogelijk van de giftstof buiten het lichaam zou worden gevoerd.

Hij rook even aan de punt van kristal, en bromde voor zich heen:

— Strichnina.

Met een lancet deed hij een paar insnijdingen tussen de borsten, waardoor het bloed steeds overvloediger stroomde.

Vol spanning keek hij naar het gelaat van de gewonde, en lichtte nu en dan de oogleden op.

Hij had de vaste wastafel half vol water laten lopen, deed er enige scheuten sublimaat bij, en begon met verbandwatten het bloed weg te wassen, telkens de prop watten vernieuwend.

Aldus verlieten er wel tien minuten, en toen hij nogmaals de oogleden van de bewusteloze vrouw oplichtte, zei hij, met een voldoening die hij in de laatste tijd maar zelden gevoeld had:

— Ik geloof dat zij het er boven op zal halen. Het was een geluk, dat ik vlak bij was, en alles bij de hand had. Maar dat schilfertje glas zou haar toch, als ik vijf minuten gewacht had, de dood hebben gebracht. Aha, als ik mij niet vergis, heeft de politie reeds aan de oproep gevolg gegeven.

Het scherpe oog van Raffles had on-

middellijk de donkerblauwe uniformen in de gang onderscheiden.

Een brigadier en een agent traden binnen.

Zij wierpen een blik op het halfnaakte lichaam van de vrouw, keken toen onderzoekend in het rond, waarna de brigadier streng vroeg:

— Wat is dat hier allemaal?

— Een vraag, waarop heel wat zou zijn te antwoorden, brigadier, antwoordde Raffles grimmig.

Zonder zich om de aanwezigheid der politie te storen, was hij begonnen, de wond met vaardige hand verder te reinigen, en met grote zorgvuldigheid te verbinden.

— Er is een aanslag op die dame gepleegd, begon de gerant bevend, toen hij bemerkte, dat zijn logeergast niet van zins scheen te zijn, nog iets los te laten.

— Hier in het hotel?

— In de gang, vlak bij de trap.

De brigadier had zijn notitieboekje te voorschijn gehaald en maakte zich gereed een en ander te noteren.

— Wie is zij? vroeg hij.

— Dat weet ik niet, antwoordde de gerant, de schouders ophalend. Zij kwam bij Monsieur Dumoulin op bezoek.

— Dan weet gij het zeker wel, Monsieur? vroeg de brigadier, zich tot Raffles wendend.

Deze begreep wel dat het hem slechts kon schaden, als hij de waarheid verzweg, of een valse naam opgaf.

— Deze dame is Irma Fleury, een landgenote van mij, antwoordde hij kortaf, steeds bezig met het verbinden.

De brigadier keek haastig op van zijn boekje en keek naar Raffles met een blik van wantrouwen. Hij keek zijn ondergeschikte eens aan, en zei:

— Die naam klinkt mij niet onbekend in de oren. Zo... zo... Irma Fleury.

Hij schreef de naam op, krabde zich eens achter het oor, en scheen aan de grootste besluiteloosheid ten prooi.

Toen vroeg hij:

— Kan het misschien een ongeluk geweest zijn?

Raffles richtte zich op, en keek de man doordringend aan. Hij begreep onmiddellijk, dat zich ergens van hoger-

hand een machtige invloed deed gelden, een invloed, die het er op aanstuurde, liever aan een ongeluk dan aan een misdaad te doen denken.

Hij zei kortaf:

— Het was geen ongeluk, brigadier, maar een moordaanslag. Men heeft geprobeerd, deze vrouw te vermoorden. Met een glazen dolk. Kijk hier is de punt ervan. Pas op, niet aanraken met de blote hand, want er zit vergift aan. Een enkele schram aan je vingers zou voldoende zijn, om...

De agent verschoot van kleur en trok haastig zijn hand terug. Hij bekeek de glasscherf, die op een blaadje papier was neergelegd, van een eerbiedige afstand en bromde toen voor zich heen:

— Bedankt voor de waarschuwing.

— Daar behoef je me niet voor te bedanken, zei Raffles. Maar nu iets anders: Ik heb de arm van de kerel nog juist gezien, toen hij de stoot toebracht. Het was een geluk, dat hij lager stond dan zij, op de trap, zodat de stoot veel van zijn kracht verloor. Hij is gevluht naar een geparkeerde auto, en hij moet natuurlijk een medepllichtige hebben gehad, die de wagen onmiddellijk op gang kon brengen, zodra hij kwam aanzetten.

— Heeft iemand van het hotelpersoneel een verdachte auto geparkeerd gezien met lopende motor? vroeg de brigadier weer, terwijl zijn blikken langs der verschrikte gezichten van kelners en kamersmeisjes gingen.

— Schuin aan de overzijde stond er een, zei een van de meisjes bedeesd. Ik kwam juist van de straat.

— Nummer opgenomen? vroeg de brigadier, het meisje strak aanziende.

— Het nummerbord was er af gevallen en het ligt op het kamtoor van de gerant, zei het meisje.

— Waar ligt het?

De brigadier had de vraag bijna uitgeschreeuwd.

— Een man vond het liggen op de plek waar de auto gestaan had en bracht het naar ons hotel. Het was in twee stukken gebroken.

Raffles haalde de schouders op en zei ongeduldig, nog altijd heengebogen over zijn patiënte:

— Mij dunkt dat het nogal eenvoudig is. De moordenaar heeft een tweede nummerplaat over zijn eigen gehangen, voor hij hier kwam, en door een of andere oorzaak is het ijzerdraad gebroken, en de valse nummerplaat is op straat gevallen.

Het bleef stil, maar Raffles kreeg de indruk dat de brigadier opgelucht ademhaalde.

De man was ijverig aan het schrijven gegaan, klapte zijn boekje dicht, stak het in zijn zak, en zei tot Raffles, na nog een blik op de gewonde vrouw te hebben geworpen:

— Dus gelukkig geen moord. Ze krijgt al weer een beetje kleur.

— Ze zal genezen, zei Raffles kortaf. Dat hoop ik, want dan zal zij wellicht de moordenaar kunnen noemen. Ik zal het academisch ziekenhuis opbellen voor een bloedtransfusie.

De brigadier bromde iets voor zich heen, en zei, terwijl hij zijn zware schreden naar de deur richtte.

— Dat zal de justitie moeten uitmaken, Monsieur Dumoulin; U zult wel als getuige gehoord worden. Ik zal u dus moeten verzoeken, u ter beschikking van de politie te houden.

Raffles knikte zwijgend.

— Natuurlijk zal de politie al het mogelijke doen, om de dader van de aanslag te vinden, maar...

— Maar of zij hem in handen krijgt,

mag betwijfeld worden, vulde Raffles droog de zin aan. Nu, iedereen doet wat hij kan, en meer kan men niet ver- gen.

De brigadier wenkte zijn ondergeschikte, en vertrok, na van Raffles de verzekering te hebben gekregen, dat de gewonde vrouw naar een ziekenhuis zou worden overgebracht, om daar verder behandeld te worden.

Toen sloot Raffles met een zucht van verlichting de deur. Hij bedekte het bovenlichaam met een badhanddoek, schoof de vrouw iets tussen de lippen, en trok de lakens omhoog.

Een uur later werd er heel zacht op de deur geklopt, en Brand trad binnen. Zijn gelaat stond ernstig, maar zijn ogen schitterden.

Hij wierp een blik op het gelaat van de vrouw, dat langzaam enige kleur begon te krijgen, en vroeg fluisterend:

— Heb je haar kunnen redden.

— Ja, Charles. Waar was je gebleven?

— Op het horen van de angstkreet begreep ik dadelijk alles, en heb me langs de regenpijp direct naar beneden laten zakken. Henderson zag me gelukkig. Om kort te gaan, ik kon hem volgen de schurk. Ik weet waar hij verblijft houdt. Ik liet Henderson achter om het huis in de gaten te houden en ik ben met een taxi terug gekomen.

HOEDSTUK VII

D.M. 12

Raffles had snel zijn instructies gegeven, voor het overbrengen van Irma Fleury naar het dichtst bijzijnde ziekenhuis, en een kort briefje geschreven aan de directeur.

Onmiddellijk daarna maakte hij aanstalten om het hotel te verlaten, en voor goed, want zijn instinct zei hem, dat het onverstandig zou zijn, zijn rol van Dumoulin nog langer vol te houden.

Van dat ogenblik af liet Raffles geen seconde meer verloren gaan. Hij begreep dat hij met sterke en gevaarlijke tegenstanders te doen kreeg, die over een grote macht beschikten.

De twee vrienden zaten dus al heel gauw, nadat Irma Fleury door de ziekenauto was afgehaald, en een laatste blik vol dankbaarheid op haar redder had kunnen werpen, in de auto, die tien naar de plaats zou brengen, waar Henderson als een bulhond de schurken bewaakte, die de ongelukkige vrouw hadden willen doden.

— Zij hebben dat natuurlijk in opdracht van een ander, van een hogere macht gedaan, begon Raffles zodra de taxi zich in beweging had gezet.

— Ongetwijfeld, en daarom is het gevaar, waaraan wij ons gaan bloot stellen, des te groter. Er is een ding dat mij totaal onbegrijpelijk is, Edward, ging Brand peinzend voort. Waarom heeft men Malepoulos vermoord, die toch zeker wel van plan was het stuk ter bestemde plaatse voor veel

geld te verkopen?

Raffles schudde langzaam het hoofd; en zei:

— Ik vermoed dat hij dat juist niet van plan was, Charles, maar met het gestolen stuk zaken voor eigen rekening wilde doen. Want het spijt me voor Irma, dat ik het moet zeggen, maar die Griek was niet veel zaaks, en onbetrouwbaar. Dat hebben zijn opdrachtgevers waarschijnlijk niet geweten, maar toen zij het eenmaal ontdekten, toen was zijn lot natuurlijk bezegeld.

— Het is afschuwelijk, maar het is nu eenmaal gebeurd en de hoofdzaak is, dat wij het stuk terugkrijgen.

— Het is de hoofdzaak, Charles. De straf zal zich dan van zelf wel voltrekken.

Het bleef even stil en toen vroeg Brand:

— Ik kan het nog bijna niet geloven. Zou Irma Fleury de waarheid gesproken hebben?

— Daarvan ben ik zeker, amice. Trouwens, wij zullen het spoedig genoeg te weten komen. Waar was het ook weer?

— Ik heb tegen de chauffeur gezegd, dat hij ons moet brengen tot de hoek van Oakley Street en Cheyne Walk. Van daar is het nog hoogstens vijf minuten van Oakley Crescent af.

— De heren wonen nog al deftig, naar het schijnt, zei Raffles schamper.

De rit verliep verder in stilte, totdat de taxi eindelijk stopte, en de beide

mannen uitstapten. De schemering begon reeds te vallen. Zij aten haastig iets in een naburig restaurant, en het was zo goed als donker, toen zij weer op straat stonden en naar het bewuste plein liepen, waar Henderson engens op post moest staan.

Brand keek het eerst uit naar een auto, maar hij zag niets.

Hij dacht, dat de reus de moordenaar weer achterna had moeten gaan, toen er van onder een hoge koetspoort een zacht, trillend gefluit klonk.

De beide mannen gingen onmiddellijk de donkere poort in, want zij hadden het sein herkend.

Het was daar stikdonker, en zij waren bijna Henderson tegen het lijf gelopen, die fluisterend zei, terwijl hij Brand met zijn grote, sterke handen overeind hield:

— Voorzichtig, mijnheer Brand. Ik ben het. Ik heb hier een prachtige standplaats gehad. Ik kon het niet mooier hebben ingepikt, als ik het zelf had mogen uitzoeken.

— Waar is de auto, James?

— Vlak achter mij, mylord. Dit is de uitgang van een garage, de achterdeur, om zo te zeggen. Als gij hier komt staan, dan kunt gij precies hun huis zien. Zij zijn er nog. Hun venster is verlicht.

— En zijn ze helemaal niet weggeveest? vroeg Raffles.

— Zowat een uur, mylord, maar ik heb me aan hen vastgeklampt als een bloedzuiger.

— Waar gingen zij naar toe?

— Naar Downing Street.

— Zijn ze daar lang gebleven? vroeg Raffles.

— Een van hen is naar binnen gegaan, maar keerde na een paar minuten al weer terug, na met de condege te hebben gesproken. Dat was de man met de zwarte baard.

— Ik hoop, dat wij straks in de gelegenheid zijn te constateren of hij echt of vals is, zei Raffles grinnig. Zij hadden waarschijnlijk iemand willen spreken, die er niet was. Nu, des te beter. Keerden zij daarna weer naar het huis terug?

— Regelrecht.

— Weet je zeker dat er geen achteruitgang is?

— Beslist. Of zij zouden over de schutting tussen de tuinen moeten klimmen.

— Goed. Dan zullen wij nu maar eens aan het werk gaan.

De drie mannen traden de koetspoort uit en stonden nu op het kleine plein, dat aan alle vier de zijden met huizen bebouwd is, en waarop drie straten uitlopen.

In het midden staan ook nog een paar huizen en het was daar, in een van die huizen, dat de geheimzinnige moordenaars verblijf hielden.

— Zouden zij ons binnen laten? opperde Brand op zachte toon, ofschoon er geen vrees behoefde te bestaan, dat iemand hen kon horen.

— Wij zullen het risico van een weigering niet lopen, Charles, en binnen gaan zonder verlof.

— Denk je dat zij het document daar hebben?

— Dat is natuurlijk niet zeker, maar de kans dat zij het hebben is groot. Zijn dat de ramen, daar op de derde verdieping, James?

— Ja, mylord. Die twee die verlicht zijn.

Raffles nam de toestand eens op, voor zover dat in het donker mogelijk was, en zei:

— Het beste zal misschien zijn een krijgslist toe te passen. Is het een huis met een portier?

— Ja mylord.

— Dat treft. Vooruit dan maar.

Zij liepen nu regelrecht op het huis toe, en Raffles nam de portier eens goed op. Een tamelijk dom gezicht, en zeker geen man, die zich liet omkopen door moordenaars. Hij bleek daarentegen erg bang te zijn voor de politie, want zodra Raffles zijn nagemaakte penning liet zien, begon hij onderdanig te buigen, en liet de drie mannen rustig naar boven gaan, zonder zelfs te vragen, wat zij eigenlijk kwamen doen.

Raffles en zijn beide metgezellen liepen snel en onhoorbaar naar boven, en op het derde portaal fluisterde Henderson:

— Dat is hun flat.

Raffles bekeek de deur eens. Die zag er heel stevig uit, en zelfs de reus zou er niet in kunnen slagen, deze bij de eerste stormloop in te drukken, en dat was juist noodzakelijk, daar de aanwezigen anders misschien door een achterdeur of een raam zouden weten te ontkomen.

Toen bracht Raffles zijn mond dicht bij het oor van Brand en fluisterde hem in:

— Zet eens je liefste damesstemmetje op, Charles, klop aan, en zeg door het sleutelgat, want zij zullen wel niet aanstonds open doen: « Een mondelinge boodschap van hem zelf ». Honderd tegen een, dat zij dan wel dadelijk de deur zullen open doen.

En zo gebeurde het ook.

Brand klopte aan, nog eens en nog eens, toen klonken er zachte voetstappen aan de andere kant van de deur en een ongeduldige stem vroeg:

— Wie is daar?

En het antwoord kwam, met een allerliefst, uitstekend nagebootst vrouwenstemmetje:

— Een mondelinge boodschap van hem zelf.

Er kwam zelfs geen antwoord, maar er werd onmiddellijk een grendel terug geschoven, een sleutel draaide rond in het slot, en een blinkende revolverloop kwam door de opening te voorschijn.

Brand sprong snel terzijde, want hij wist dat hij dadelijk ontmaskerd zou worden, zelfs al was het portaal slecht verlicht.

Daarbinnen werd een windpistool afgeschoten, en de kogel ging hem rakelings voorbij.

Toen trachtte de man met het pistool met een knetterende vloek de deur dicht te gooien, maar nu was Henderson er te vlug bij.

Op gevaar af, een stuk lood door het lichaam te krijgen, zette hij met zoveel geweld zijn zware schouders tegen de deur, dat de man daarachter om en om rolde, en zijn wapen kwijt raakte bij die onvrijwillige buiteling.

Hij liet een schrille waarschuwingskreet horen, nog terwijl hij op de vloer lag, maar dat was eigenlijk overbodig,

want het lawaai van het korte gevecht, dat er op volgde, was zeker al gehoord in een aangrenzend vertrek, waar eensklaps een soort van aardbeving in het klein scheen te ontstaan. Er werd 'n stoel omgegooid, er werd gemorreld, er werd aan een deur gemorreld, en toen vloog de tussendeur open, en drie mannen verschenen op de drempel, die er grimmig en vastberaden uitzagen. De achterste man had een revolver, en de twee, die tegelijkertijd naar binnen drongen, en elkaars bewegingen belemmerden, waren respectievelijk gewapend met een korte, loden knots, en een breed knipmes. De man met het knipmes had een zwarte baard, maar hij had hem niet lang, want Henderson kwam olijk lachend naderbij, en ontdeed hem met een enkele ruk van het mannelijk sieraad en zei:

— Het is maar een toneelbaardje, wat ik altijd wel gedacht heb. Weg met dat pennemes, ondeugende rakker.

De man had het mes opgeheven, en wilde toestoten, maar Henderson greep hem bij de pols, en toen was de rol van deze documentendief uitgespeeld.

Hij werd met kracht tegen een muur geslingerd, en kon daar nadenken over de gevaren van zijn beroep.

Brand stond al klaar om te vuren, maar toen schenen de twee nog overgebleven bandieten wel in te zien, dat de partijen wat al te ongelijk stonden. De voorste smeet de deur dicht, en Raffles riep dadelijk:

— Die deur open, James, ze willen er met het document vandoor.

Een aanloop, en de tussendeur vloog krakend in splinters.

Het was de hoogste tijd, want de man met de revolver had een kast opengetrakt en hield nu een grote, gele enveloppe in de handen.

De man snelde er mee naar een balkonraam, en wist dit nog te openen, maar juist toen hij een been over de ijzeren leuning wilde slingeren, waarschijnlijk om langs een gereed hangend touw zich snel te laten zakken, wierp Brand hem behendig een stoel tussen de benen. De rest was kinderspel.

Raffles nam hem onmiddellijk het

kostbare stuk af, en keek toe, hoe Henderson en Brand snel en behendig de drie overige mannen met touw bonden.

Raffles keek ernstig neer op de man die met het mes gedreigd had, en zei:

— Binnen vijf minuten zal hier politie zijn. Ik wil niets meer met jullie te maken hebben. Want jij en die vent naast je zijn Engels. Hoe is het mogelijk dat men munt wil proberen te slaan uit de ellende en de vernedering van zijn eigen land? Maar zeg me eerst wie je opdrachtgever was? Geen antwoord? Nu, ik heb je bekentenis ook niet nodig; ik weet het.

Het handgemeen was natuurlijk niet zonder lawaal verlopen, maar de conciërge scheen iets dergelijks van de politie heel natuurlijk te vinden, ofschoon hij toch een beetje verschrikt opkeek, toen hem werd verteld, dat er politie zou verschijnen, om een viertal gevaarlijke bandieten waarvan er een gewond was, in verzekerde bewaring te nemen. Raffles had snel een briefje gekrabbeld voor de brigadier of de inspecteur die zou komen opdagen, stelde het de conciërge ter hand, en belde toen een politiestipost op.

— En nu snel naar de auto, lui, riep Raffles opgewekt. Charles, jij hebt toch dat kleine geëmailleerde bondje wel gezien naast de loge van de portier, waarop te lezen staat: « Hebt u niets vergeten? »

— Stel je gerust, antwoordde Brand lachend. Ik heb mijn portefeuilles en een veelbelovende lederen tas veilig bij mij.

Zeer tevreden ging het drietal het huis uit, haalde de auto uit de garage, en gaf Henderson opdracht, snel naar het Ministerie van Buitenlandse zaken te rijden.

Brand en Henderson bleven in de wagen zitten, terwijl Raffles, na zijn horloge geraadpleegd te hebben, het gebouw betrad, en de conciërge vroeg of de minister in zijn werkkamer was?

— Hebt u een afspraak met Zijne Excellentie? vroeg de man. De minister is niet gewoon om deze tijd te ontvangen.

— Ik weet zeker dat de minister voor mij een uitzondering zal maken, gaf

Raffles ten antwoord. Is de secretaris er ook misschien?

— Ja, Mijnheer Meredith is bij hem. Gij moet u haasten, want zij zijn van plan om negen uur te vertrekken.

Raffles schreef een paar woorden op een aanmeldingsformulier, vouwde het dubbel, en stelde het de conciërge ter hand met de woorden:

— Geef dit aan Zijne Excellentie en ik zal onmiddellijk worden ontvangen.

De portier sloot eerst de grote voordeur, nam toen het briefje, ging de trap op, trad daarna het cabinet van de minister binnen en toen hij weer terugkwam en Raffles liet binnengaan, lag er een uitdrukking van verbazing en ontzag op zijn oud gelaat.

In de grote werkkamer waren alleen de minister en zijn secretaris Meredith aanwezig. Beiden hadden hun gelaat naar de bezoeker toegewend, en zij waren doodsbleek. Meredith scheen zich zelfs nauwelijks staande te kunnen houden.

De minister begon dadelijk op hese toon, terwijl hij het vel papier in zijn bevende vingers hield:

— Mijnheer u laat mij een briefje toekomen, met deze enkele zin: « Ik kom u het gestolen stuk D.M.12 terugbrengen. Raffles ». Wat heeft dat te betekenen? Moet dat een grap voorstellen? Gij zijt toch niet in werkelijkheid...

— Ik ben John Raffles, Excellentie, en hier is het document, antwoordde Raffles rustig, het kostbare stuk op tafel leggend. Gij zult u kunnen overtuigen, dat de zegels nog ongeschonden zijn. Ik weet dat ik hier op dit ogenblik geen gevaar loop, want gij zult u nog wel eens bedenken, alvorens mij iets in de weg te leggen. Ik zal u gaarne schriftelijk op de hoogte brengen, hoe alles precies in zijn werk is gegaan, en hoe ik het stuk in handen kreeg. Een beloning verlang ik niet. Gij weet even goed als ik, dat zulke diensten niet te belonen zijn. Trouwens, ik heb mij ruimschoots schadeloos gesteld, uit de zakken van de documentendieven.

De minister was, nog altijd doodsbleek maar blijkbaar aan soort van zielsverrukking ten prooi, uit zijn stoel opgestaan, en stotterde:

— Het is bijna niet te geloven. Dit is inderdaad het stuk. Een vergissing is uitgesloten. Maar wie had het gestolen? Was die Griek de dief?

— De Griek kreeg het stuk om te verkopen, van iemand uit uw naaste omgeving, Excellentie. Wanneer gij nadere inlichtingen verlangt, dan zult gij u tot uw secretaris moeten wenden.

De minister slaakte een schorre kreet en wendde zijn geheel ontdaan gelaat naar Meredith.

Deze was langzaam een paar stappen achteruit gegaan, wijfsbaar met de bedoeling te trachten door zijn eigen werk-kamer te ontsnappen, maar Raffles was

hem vóór en in een minimum van tijd klikte een stel handboeien de polsen van de secretaris aaneen.

— Ik kan het bijna niet geloven.

De minister had deze woorden letterlijk gekreund. Ik stelde het grootste vertrouwen in hem.

Ernstig klonk de stem van Raffles:

— Een voorbeeld te meer, Excellentie, ten bewijze, dat onbeperkt vertrouwen maar al te vaak misplaatst is.

Hierna verwijderde hij zich snel, voegde zich bij zijn vrienden in de geparkeerde auto, en ging over tot de orde van de dag.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Het Geheim van het Circus

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

15 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST BOEKEN
VAN f. 81,— VOOR f. 44,²⁵
Betaalbaar met **SLECHTS** f. 5,— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Geen vrede in Texas — 2. Rancho Bonita, beide door Denver Bardwell — 3. Met haat in zijn hart — 4. De rode sombrero — 5. Voortvluchtig, alle door Clem Colt — 6. Revolver-dokter — 7. De dubbelganger — 8. Strijd in Santa Fé — 9. Moord in Powder Valley, alle door Peter Field. — 10. Bandientemmer — 11. De wet van de strop — 12. Schurkenstreken, alle door Gladwell Richardson — 13. Bandieten van het Brush District — 14. Water-oorlog — 15. Prikkeldraad, alle door Ch. H. Snow.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 81,—, nu **VOOR SLECHTS** fl. 44,²⁵, desgewenst betaalbaar met fl. 5,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de Wild-West-serie 11, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 44.25 / de 1e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt met 40 ct. extra als rembours bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM:

ADRES: LL.

Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. 31791
Postr. 60092
Gem. Giro
N 2266